

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Bang, Herman.

Titel | Title:

Liv og Død.

Udgivet år og sted | Publication time and place:

København : Det Schuboeske Forlag, 1899

Fysiske størrelse | Physical extent:

138 s.

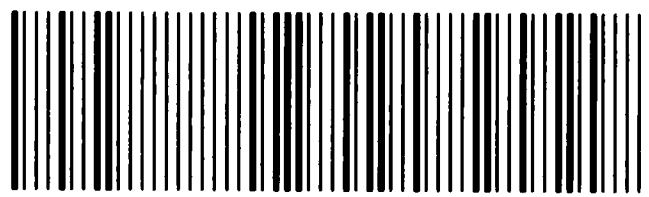
DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

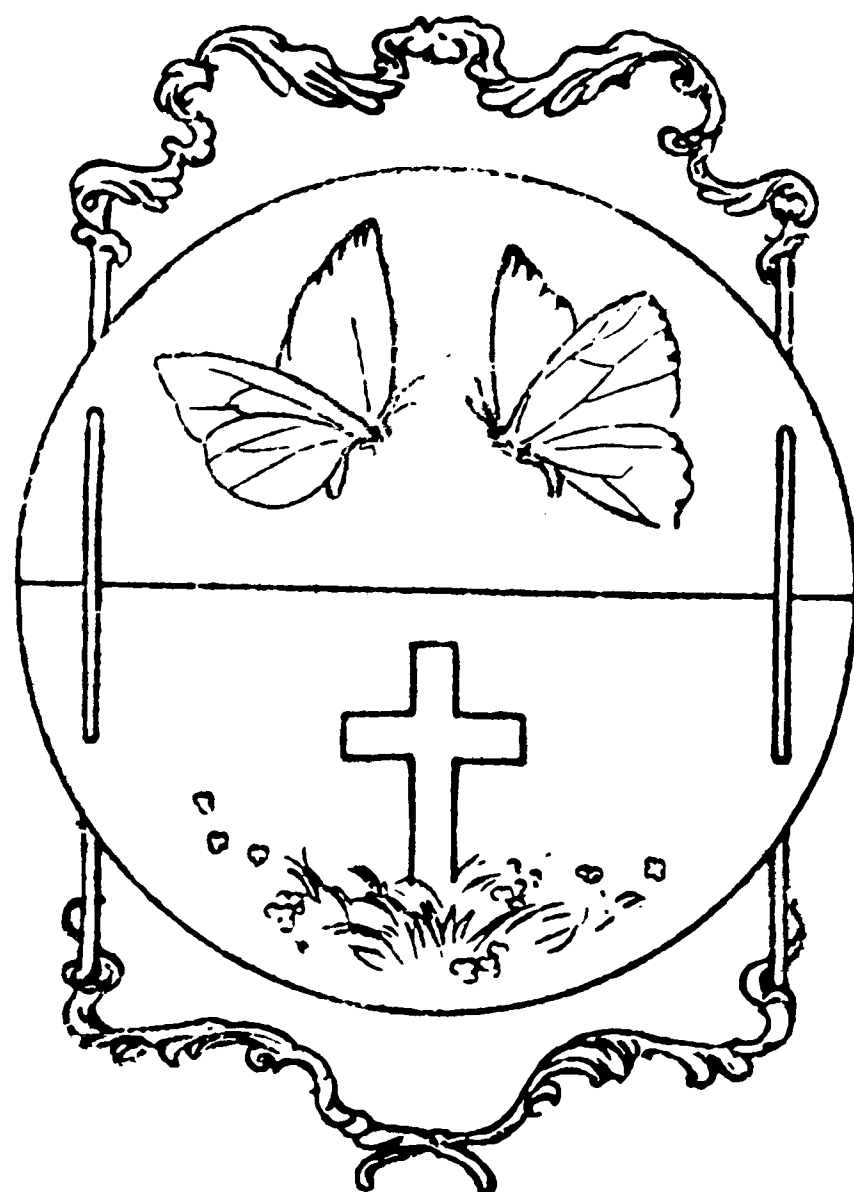

130017164326

HERMAN BANG

LIV
· O · G ·
DØD

DET SCHUBOTHEske
FORLAG.

325

HERMAN

1959 9 252

LIV OG DØD

HERMAN BANG

LIV OG DØD

KØBENHAVN

DET SCHUBOTHSKE FORLAG

J. L. LYBECKER OG E. A. HIRSCHSPRUNG

1899

THIELES BOGTRYKKERI

— — —

Sammen saa' Hvide og Kammerherren ufravendt paa de to skønne Skabninger, der dansede.

Hvides slanke Haand skælvede om Rizzios Luth.

»Nu rejser jeg,« sagde han og tog ikke Øjnene bort fra de to, der dansede.

Kammerherren hørte maaske ikke straks.

Der var over hans Ansigt, medens ogsaa hans Øjne bestandig hvilede paa Adelheid og hendes Mand, et Udtryk af lykkelig Aandsfraværelse som hos den, der pludselig er borte, reven tæt ind til et lyst Minde.

Saa sagde han:

»Rejse — — igen?«

»Ja.«

Rizzios »Ja« naaede pludseligt Kammerherrens Øre:

»Og igen for at male?« sagde han.

»Nej.«

Hvide stod et Nu. Hans Ansigt var saa blegt, som var det alt *hans* Legemes Blod, der glødede i de to Elskendes Ansigter.

»Nej,« sagde han igen, »for, Kammerherre, at naa et større Maal...

Vel det største...«

Han tav et Øjeblik, og en Smule sagtere sagde han:

»At blive sin Smertes *Herre*.«

Der var noget eget pludseligt i Maaden, hvorpaa Kammerherrens Haand lagde sig ned over Rizzios Luth, noget eget pludseligt, saa Haandbevægelsen næsten syntes et Kærtegn:

»Hvide.«

Og mens hans Stemme pludselig fik en Klang af Harme eller maaske Foragt, sagde han uden at tage Øjnene fra disse to Sammenparrede:

»Hvide, at *dette* skal kunne berede *Mennesker* saa megen Lidelse.«

Men pludselig skiftede Kammerherren atter Tone:

»Naa, bedste Hvide, naturligvis har de unge *Mennesker* Ret.«

Han saa' lidt ud for sig:

»*Jeg* véd ikke af, at Livet er til andet.«

Bag ved dem var en sortklædt Figur skudt op; det tætte Nonneslør var hendes Maske.

Dansen holdt op.

Kammerherren sagde:

»Saa, Hvide, saa knækker vi Halsen paa en Flaske.«

Hvide foer let sammen:

»Ja, til Afsked,« sagde han.

Og i Døren, idet han gik, løftede han Øjnene og betragtede længe Loft og Vægge, som én der til allersidst vil indprente sig ogsaa Rammens Form om et Billede, han aldrig skal glemme.

— — —

EN FORTÆLLING

OM

LYKKEN

TIL VALDEMAR BRUMMERSTEDT

DET var Paaske.

Man var paa Herregaarden naaet til første Paaskedags Aften.

Hele Gaarden svømmede i Højtid og Kedsommelighed.

Oppe i en Krog af Billardsalen var et Spillebord slaaet ud, og Hofjægermesteren aflirede en Første-Paaskedags-L'hombre med Distrikslægen, Sognepræsten og sin Godsforvalter.

Der blev ikke talt et Ord.

Godsforvalteren sad over L'hombren i en Stilling, som aflagde han underdanigst Beretning om et Salg af Fæstegodset.

Hofjægermesteren bandede kun, nu og da, halvhøjt, inde under sit Overskæg, og strakte Benene saa langt fra sig, at han sparkede Pastoren.

Godsforvalteren vandt, og det var Hofjægermesterens højeste Fornøjelse i Spil at liste Penge fra sin Funktionær.

Lidt fra Spillebordet stod Husets Søn,

Løjtnanten, med Hænderne i Bukselommerne og saa til. Han havde staaet der, ubevægelig, i snart en Time. Kun naar han gabede, skjulte han sin adelige Mund med en hvid Haand.

Endelig drejede han sig om paa sin Rytterhæl og gik ned ad Trappen til første Sal.

I Forhallen sad Tjeneren, en ung Mand med meget slanke Hænder, der ved Hofjægermesterens Middagsselskaber gjorde Indtrykket af at være den mest racemæssige af Gæsterne — hans Moder var Vaskerkone, men den unge Mand yndede overfor sine Medtjenere at antyde, at han var Frugt af en illigitim Forbindelse, der paa Fædrenes Side gav ham mange Ahner — og sov, ret op og ned, paa en højrygget Stol. Ved Løjtnantstrinene fløj han op med et pludselig underdanigt Udtryk i sine Øjne, mens han bukkede.

»Sover De?» sagde Løjtnanten.

Den unge Mand mumlede noget, men Løjtnanten sagde bare:

»Det kan jeg s'gu saa godt forstaa;« og gik ind.

Inde i Dagligstuen sad Gæsterne, gemte rundt i de store Stole, medens Konversationen gik trægt.

Ogsaa Løjtnanten faldt ned i en Krog:

»Her er muntert,« sagde han, og der blev Tavshed igen.

»Kan vi ikke spille Kort?« lød det endelig og langsomt fra en af Stolene.

Det var Løjtnant Knuth, en lille hvidfødt Dragon, der snærrede hvert Ord, han sagde, ud mellem Fortænderne, og som ved tre Eremitageløb tre Gange havde knækket Kravebenet.

Husets Løjtnant gabede:

»Vi kan s'gu da ikke spille Kort hele Dagen,« sagde han. De havde spillet den ganske Eftermiddag for nedrullede Gardiner i et Taarnværelse.

»Nej,« sagde det fra en anden Krog.

Det var Løjtnant Vedel, den længste Løjtnant i Garden, der, naar han ikke havde andet at bestille, altid sad og stirrede forbavset paa Længden af sine egne Ben.

Han havde næsten aldrig andet at bestille.

Der var Tavshed lidt igen, til Kandidat Feddersen i Ministeriet, der længe havde været hensunken i Beundring af sin egen engelske Silkevest, sagde med samme Dræven som de andre:

»Hvad bestiller Folkene?«

»De sover,« sagde Husets Søn.

Løjtnant Knuth glippede med Øjnene og sagde:

»Det er s'gu mærkeligt, det gaar med Bønder som med Hunde: de kan sove til enhver Tid.«

»Men de synder alligevel,« sagde Feddersen: »Begge Opvaskerpigerne er frugtsommelige.«

Der var ingen, der gad smile, men, som om Ordet »Synd« uvilkaarligt havde henedet hans Tanker paa Pastoren, sagde Knuth:

»Hvorfor holdt »Hofmesteren« Tale for Præsten ved Bordet?«

»Det gør han altid om Paasken,« sagde Husets Søn.

»Naa,« sagde Løjtnanten, »saa er det ogsaa derfor, vi fik Sillery — — ellers gi'er I jo Mumm.«

Hofjægermesteren saa' kun Pastoren med Datter — de øvrige »Uundgaaelige« (det var Godsets Benævnelse af Embedsmænd) blev inviteret uden Damer — den første Helligdag ved de tre store Højtider.

Paa disse tre Dage førte han Præstens Datter til Bords og talte ved Stegen for Husets Sjælesørger — han fandt Ordet »Sjælesørger« ved disse tre Lejligheder — der »saa trofast havde delt hans Hus' Tilskikkelser i onde Dage som i gode.«

»Det er en Skik,« sagde Husets Løjtnant,

der havde hørt Faderens Tale, fra han var Barn.

Men Vedel sagde pludselig:

»Naa, i København er der s'gu endnu værre.«

Inde i Havesalen saa Frøken Alice, Husets Datter, Albummer sammen med Præstefrøkenen. Præstefrøkenen var en fyrretyveaarig Hentørring, hvis Liv gik hen med at oprette Foreninger, og hvis sidste Bedrift var en Underafdeling af Fredsforeningen, der talte syv Medlemmer, hvoraf fem Embedsmænd.

Naar Præstens Datter talte, lød det uforanderligt, som havde hun Ordet paa en Generalforsamling.

Paa Herregaarden, hvor hun i 10 Aar havde vist sig i den samme graa Silkekjole, der var syet som en Art Reformdragt, indskrænkede hun sig til i Stilhed at misunde og til at indkassere Foreningsbidrag mod Kvitteringer, som hun medbragte i en Sypose.

Ligeoverfor de to Damer sad Kammerjunker Berner og stirrede, uden at vide det, Frøken Alice lige ind i Ansigtet.

Hans Øjne var saa bløde, som var de duggede.

Frøken Alice saa' op fra Albummet:

»Hvad tænker De paa, Kammerjunker,« sagde hun.

Kammerjunkeren fo'r sammen:

»Paa ingen Ting,« sagde han.

Og et Nu efter laa hans Øjne atter paa Frøken Alices Ansigt som hun sad *der*, rødtligt beskinnet, atlaskklædt, bøjet under Lampen.

Men Frøken Alice lo og vendte igen et Blad:

»Ja,« sagde hun, »det er min Tante, Fyrstinde Denti.«

Præstens Datter saa paa Billedet og tænkte:

»Det er hende, der drikker.«

Paa en Gang raabte Husets Løjtnant gennem Dagligstuen:

»Kammerjunker, hvad er Klokken?«

Kammerjunkeren fo'r sammen igen og vendte sig mod det hvide Empireuhr:

»Den er kun ni,« sagde han.

»Kun« er godt,« sagde Husets Løjtnant.

»Ja« sagde Præstens Datter, der — det var hendes Vane — strax tog Anledning til at føle Fornærmelse:

»Vor Vogn er bestilt til Kl 10.«

Præstens Vogn var tilsagt af Tjeneren.

Man nød regelmæssigt ved de tre Høj-tider paa Godset, Præsten og det præste-

lige Tilbehørs Selskab fra Klokken 5 til Klokken 10.

»Man erholder deres Gæstfrihed paa Klokkeslet,« sagde Præstens Datter, der alligevel Aar efter Aar ankom i Kalechen paa Slaget.

»Kammerjunker,« sagde Frøken Alice, »sig noget.«

Med et nyt Sæt sagde Kammerjunkereren kun, og blev helt forvirret:

»Jeg *tænker*.«

Frøken Alice lo, saa det klang under det hvælvede Loft, men pludselig holdt hun inde:

»Det er min Fætter,« sagde hun vendende tilbage til Album'et; og Præstens Datter, der blev alt strammere om Munden — Præstens Datter havde Overskæg — tænkte:

»Det er ham, der gjorde Skandale med sin Mejerske.«

At gennemblade Albummer paa Godset var Præstens Datter det samme som at gennemvade en *Chronique scandaleuse*. Hun gjorde det med et inderligt Velbehag.

Inde i Dagligstuen var de begyndt at tale om Politik og nye Valg til Tinget.

I Garnisonsbyen var der opstillet en Radikaler og Udsigterne til »den rette Side« — det var et Ord af Hr. Feddersen og

iøvrigt hentet fra et Oppositionsblad — var tvivlsomme.

»Ja,« sagde Knuth og slog betænksomme Krøller paa sin Næse: »Drejeren« — Radikaleren var Drejer — »har *Stemningen*.«

Men Husets Søn sagde:

»Finder — det er s'gu et Fedt, for Ministeriet har Majestætens Tillid.«

»Ja,« sagde Feddersen. Han talte pludselig ganske højt.

Og den politiske Konversation døde hen paa »Tilliden.«

Lidt efter blev der baaret The om, og Løjtnanterne kom op af deres Stole. Pludselig hørte man et højt Raab henne fra Vinduet:

»Satan ta' mig — — hvad sa'e jeg? det sneer.«

Der kom Liv i dem alle, og alle kom til Vinduet, medens Husets Løjtnant fo'r ud af Stuen og op ad Trappen, ind i Billardsalen, hvor de fire spillede endnu:

»Hofmester!« skreg Løjtnanten, »det sneer.«

»Er du gal?« sagde Hofjægermesteren.

»Jo, det sneer s'gu,« sagde Løjtnanten, »og det er den tyvende April.«

De fire gamle kom op fra Bordet og hen til Vinduerne, som Hofjægermesteren slog op.

Jo — det sneede: tæt og lindt faldt Sneen tyst i den hvide Borggaard.

Hofjægermesteren stod med aaben Mund. Saa sagde han — og han glemte pludselig ganske »Sjælesørgeren« —:

»Nu staar Fa'en da osse i Almanakken.«

Nede fra Gaarden lød der en høj Latter: det var Frøken Alice, der løb midt ude i den hvide Sne.

»Kom Kammerjunker, kom Kammerjunker!« raabte hun; og paa en Gang brød alle Løjtnanterne frem, ned ad den store Trappe, ud i Gaarden.

»Alice, Alice,« raabte Hofjægermesteren, der stadig stod ved Vinduet:

»Alice . . .«

»Hun er barhovedet . . .«

Men Frøken Alice hørte ikke. Med det løftede Slæb i sin Haand stod hun midt i Borggaarden, medens Sneboldtene fløj.

»*Der* har du *den*«, raabte Vedel og sendte Hr. Feddersen en Hilsen lige i Nakken.

Frøken Alice havde sluppet sit Slæb, medens Sneboldtene føg omkring hende og Herrerne lo, saa det skraldede.

»*Der*« sagde hun og kastede en Boldt efter Vedel. Den traf ham lige i Ansigtet.

»*Her*«, raabte han tilbage, og en Boldt fløj forbi hendes Øre:

»*Tak*«, og hun sprang til Side. Sneen hang i hendes Haar.

Husets Løjtnant fløj ned ad Trappen og var med. Han raabte højst. Oppe hørte man stadig Hofjægermesteren skænde, medens Løjtnanterne lo, og Sneboldtene klaskede.

»Sé Kammerjunkereren,« raabte Alice: »Sé Kammerjunkereren«. Hun havde dænget Berner helt til med Sne, over og over med Sne, som hun tog op med de bare Hænder.

»Slaa igen, slaa igen,« raabte hun.

Men Kammerjunkereren rørte sig ikke.

Han stod bare foran hende, ubevægelig som en Snemand, saa hvid, midt i Sneen, og lod sig dænge til — uden at sige et Ord.

»Slaa igen«, sagde hun paany.

Men Berner rørte sig ikke.

»*Nej*« sagde han blot; og han smøg sig kun, langsomt, med Haanden over Øjnene for at kunne sé hende, som hun stod: leende, med Sne i sit Haar, rød og hvid, med løftede Hænder.

Og pludselig holdt Frøken Alice op at le, til der kom en Sneboldt fra Broderen.

»*Der*«, raabte han, hun fik den i Panden.

Løjtnanterne sloges og tog Sneen op med de blotte Næver. Ingen saa' mere, men alle lo de, deres Øjne var blindede.

»Georg, Georg«, raabte Frøken Alice til sin Broder: »Nu vil vi ha'e Champagne.«

»Ja, saagu,« svarede Georg.

Hofjægermesteren kaldte fra Vinduet igen, men ingen hørte det. Hvide løb de alle rundt midt i Snefoget.

Berner var altid, hvor Frøken Alice var — og vidste det ikke.

Der var ingen, der saa Præstens Kaleche, som rullede op for Døren og lidt efter bortigen.

Men pludselig hørte Frøken Alice den gamle Karosses Rumlen over Broen, og hun sagde forfærdet — Armene faldt ned langs hendes Sider —:

»Præstens er kørt.«

Kørt, det var de.

Præstens Datter havde bedt »endelig ikke at forstyrre de unge Mennesker«, og hun var steget til Vogns.

Hun havde det Udtryk i Ansigtet, naar hun dirigerede i Filialen af Foreningen »Mod Lovbeskyttelsen af Usædeligheden.«

Pastoren mælte længe ikke et Ord. Pastoren havde megen Respekt for sin Datter. Tilsidst sagde han:

»Kathrine, de var jo meget elskværdige.«

Kathrine lod hengaa nogle Sekunder.

»Ja«, sagde hun saa:

»Og godt er det, at det er overstaaet.«

Hun sad lidt, før hun atter tog til Orde.

»*Interesser*«, sagde hun: »skal man jo ikke søge paa Gaarden«. Ordet »*Interesser*« inde-
sluttede hele Frøken Kathrines Liv.

Præsten og det præstelige Tilbehør naaede i Kalechen deres Hjem i Tavshed. —

»Der er Champagnen,« raabte Georg.

Tjeneren bar to Kølere ned ad den store Trappe, medens alle de andre skreg: »Bravo«, saa det klang i Gaarden.

»Stil dem paa Fontænen,« sagde Alice, »før mig til Bords;« og under Latter, medens det blev ved at sne og Propperne knaldede, satte de sig paa Vandspringets Kant.

»Her sidder vi s'gu rart,« sagde Knuth og skyllede Glassets Indhold i sig.

De drak og de lo. De lignede fem Snefigurer, som de sad *der*, tilsneede, med den hvide Søjle bag sig, paa den hvide Rand.

»Ja,« sagde Alice, der holdt Ansigtet opad, saa Sneen faldt over det: »det er s'gu dejligt.«

Frøken Alice bandede undertiden, naar hun var glad. »Aa,« sagde hun: »Det er græsseligt, naar Præstefrøkenen hører det — saa hævner hun sig straks ved at melde mig ind i en ny Forening.«

»Skaal, Kammerjunker,« sagde hun.

Og med en helt anden Stemme, seende ham lige ind i Øjnene, sagde hun sagte:

»De — De er dog den eneste, Kammerjunker, som ikke er latterlig.«

Der lød pludselig nogle dumpe Lyd som af en Klokke. Det var Hofjægermesteren, der med bart Hovede stod paa Trappen og dundrede paa Gong-Gong'en:

»Vil I nu komme ind?« skreg han.

Og han dundrede igen.

»Vil I komme ind?«

»Ja, nu kommer vi,« raabte Frøken Alice, og hun løb ind — ad en anden Dør, Herrerne fulgte efter. De gik gennem den lange Gang i Stueetagen, Løjtnanterne var forrest. Bag efter kom Berner og Feddersen.

Feddersen gik og drejede paa sit Overskæg:

»Berner,« sagde han, og gav iøvrigt ingen Forklaring paa sine Ord:

»Gode Berner, De er s'gu godt gal.«

Berner spurgte ikke hvorfor.

»Men De er for beskeden en Mand,« sluttede Feddersen. »Det er Hemmeligheden.«

Feddersen taug lidt igen. Saa sagde han:

»Man skulde ikke tro, De selv vidste, at De havde faaet »Gudsgaven«.«

Berner, der, naar han talte med Mandfolk, overhovedet aldrig hørte efter, og som, naar han talte med Kvinder, mest kun *saa*, sagde distræt:

»Gudsgaven?«

Feddersen nikkede:

»Ja, min Ven.«

Frøken Alice stod ved det store Vindu i Dagligstuen. Hun havde slaaet det op og stod og stirrede ud i Snefoget.

»Georg,« sagde hun, »hvis det bliver saadan ved i Morgen, maa vi køre til Bal i Slæde.«

Georg tog Cigaretten ud af Mundvigen.

»Du er jo gal,« sagde han, »tror Du, det bliver rigtigt Snefog i Paasken? Men køre i Slæde bliver vi da fri for, for Slæderne er i Uorden. De er hos Smeden.«

— — —

Gæsterne var oppe paa deres Værelser.

Axel Berner stod foran sit Vindue og blev, uden at se, ved at stirre ud paa den faldende Sne. Hele hans Sjæl var kun fyldt af et eneste bange Spørgsmaal.

Frøken Alice var bleven i Dagligstuen. Hun sad foran Flygelet og smilede længe ud i Luften. Saa slog hun an og hun spillede.

Rubinsteins Galop lød gennem Rummet

under det hvælvede Loft. Tjeneren aabnede Døren.

»Han skulde fra Hofjægermesteren spørge, hvor længe Frøkenen vilde spille?«

Men Frøken Alice nikkede kun.

»De kan godt gaa til Ro, Hansen«, sagde hun blot, og blev ved at spille.

Hr. Hansen slukkede Husets Lamper og begav sig til sit Værelse.

En af Staalamperne fra Havesalen anbragte han bag sit Hovedgærde, hvorpaa han begyndte sin Afklædning.

Hr. Hansen havde den Vane at læse i Sengen, og naar han havde iført sig en kinesisk Silkeskjorte — den unge Mand benyttede Løjtnant Georgs udrangerede Linned — hengav han sig til Læsning.

Hans Paaskelektur var »Smukke Ven« ...

Guy de Maupassant var overhovedet hans Yndlingsdigter.

Knuth og Vedel var oppe endnu. De sløvede ved en Flaske Madeira.

»S'gu en pragtfuld Pige«, sagde Knuth.

»Ja«, mumlede Vedel.

»Og det er igen en, som man ikke faar Fingre i«, sagde Knuth.

»Nej«, mumlede Vedel.

Begge Løjtnanterne sad en Tid og saa' betænkelige ud for sig.

Saa sagde Vedel:

»Og hvad er der saa ved den Kammerjunker?«

»Nej«, svarede Knuth, »*sige* meget gør han ikke.«

De sad igen lidt, til Vedel sagde — maaske var det et Svar:

»Men véd Du, *det* er nu osse blevet min Overbevisning, at det, det gælder, det er at se paa Pigerne.«

»Det er Øjnene, det gælder ...«

»Og saa«, lagde han til, »er der for *faa* Piger.«

»Ja«, svarede Knuth. »Det vil sige af den Slags.«

Og pludselig gav de sig til at tale om en Hønsehund.

Hele Herregaarden sov.

Ude blev det ved at sne.

— — —

Løjtnant Georg strakte sig i sin Seng og gabede.

Hr. Hansen serverede ham Teen.

»Hvordan er Vejret«, spurgte Løjtnanten.

Hr. Hansen, der saa forsovet ud — den unge Mand foretog først efter at have besørget sin Morgengærning sin afgørende Renselse — bukkede og sagde:

»Hr. Løjtnant, det sneer.«

»Hvad Satan, . . . rul Gardinet op.«

Løjtnanten sad oprejst i Sengen.

»Ja min Salighed, det sneer endnu.«

Det kunde ikke nægtes. Overalt var der Sne — Driver af Sne.

»Og vi skulde til Vedby«, sagde Løjtnanten.

Hr. Hansen gik, og Løjtnanten blev siddende ubevægelig, oprejst i sin Seng.

»Naa, nu bliver Hofmesteren gemytlig,« sagde han.

Han tænkte paa den faderlige Rug.

»*Bien*«, sagde han, »foreløbig er der ingen Ekercits«, og han vendte sig mod Væggen for at sove lidt endnu af Helgen af.

Da han vaagnede igen og ringede, viste Hr. Hansen sig med Barbervandet. Hr. Hansen var under et 3 Maaneders Ophold i København uddannet i moderne Borddækning samt Barbering, og han førte Barberkniven, som drog han en Plov gennem en Brakmark.

Løjtnanten turde, saa længe Hr. Hansen haandterede Kniven, ikke mæle et Ord, men da Hansen pavserede, spurgte han:

»Er der nogen oppe?«

»Frøkenen er gaaet til Smedens«, sagde Hansen.

»Hvad Pokker vil hun der, . . . naa, det er vel om Slæderne, . . . men dem faar

hun s'gu alligevel ikke, saa den March kunde hun spare sig.«

»Og hvor er Kammerjunkereren?«

Hr. Hansen bukkede, med Kniven i Haanden:

»Han har vistnok fulgt Frøkenen«, sagde han.

Hr. Hansen begyndte paa ny at føre Plovjernet. Ingen Mine havde bevæget sig i hans Ansigt.

Hr. Hansen var blevet af dem, der kan tænke meget uden at forraade det.

— — —

Frk. Alice og Kammerjunkereren kom fra Smedien. Den havde været lukket, og ind til Smeden selv, sagde Frøken Alice, kunde det ikke nytte at gaa.

»For Konen, hun er hellig«, sagde hun og lo.

Kammerjunkereren hørte maaske slet ikke, hvad hun sagde.

Han gik kun ved Siden af hende, med halvt bøjet Hoved og smilede — hele Tiden. Hans Mund krusede sig saa blødt, naar han smilede.

Frk. Alice blev ved at tale om Smedens og de hellige og Ballet i Vedby.

En Tid efter greb hun sig i, at hun ikke rigtig vidste, hvad hun selv havde sagt.

»Ja, det var Smedens«, sagde hun saa pludselig, helt meningsløst.

Og ogsaa hun tav stille, medens deres Trin fulgtes saa ganske tæt ved Siden af hinanden i Sneen.

— — —

Klokkerne i Kirken begyndte at lyde, og Sneen faldt saa let.

»Berner«, sagde hun, »De er saa dejlig at tie stille sammen med.«

De gik igen, og Klokkerne blev ved at lyde.

Kirkegængerne kom forbi, tre gamle Koner rokkede dem forbi, og Flokkene af de hellige.

De hellige havde saadan en underlig Gang, som om de stadig sneg sig om Hjørner.

Alice lo af dem — hun maatte le den hele Tid.

Men paa en Gang skiftede hendes Stemning.

»Kom Kammerjunker«, sagde hun, »lad os gaa ind paa Kirkegaarden; der er saa smukt.«

Alle Træer stod med bøjede Grene under Sneen, og de gik hen imod Kirken ad en banet Vej mellem to hvide Volde.

»De, Berner,« sagde Alice — og hun talte sagtere —:

»Vi gaar derind.«

Menigheden fyldte Kirken helt. Bøjede
sad de, Mænd og Kvinder, i de stive Rader.

Altrets Lys brændte saa ret og rankt.

Alice og Berner stod bag den nederste
Stol. Side om Side sænkede de deres
Hoveder.

Om dem lød Menighedens Sang.

Saa kom pludselig Præsten frem, paa
Prædikestolen.

»Nu gaar vi,« sagde Alice.

De gik atter ud, gennem Vaabenhuset,
ud paa Sneen.

»Lad os staa her«, sagde Alice.

»Her lyder Klokkerne saa smukt.«

De stod paa en Høj ved Muren. Foran
dem laa hele det hvide Land, hvor Sneen
sagte faldt.

Klokkerne lød kun saa halvhøjt gennem
den snefyldte Luft.

»Hvor her er smukt.«

»Ja.«

De blev staaende.

Inde i Kirken begyndte Sangen at lyde igen:

Dejlig er Jorden
prægtig er Guds Himmel
skøn er Sjælens Pilgrimgang
Gennem de fagre Riger paa Jorden
gaar vi til Paradis med Sang.

De blev staaende, og Alice vendte sit Ansigt ind mod Kirkegaarden. Under den høje Sne skelnede man næppe Gravenes Høje. Alle Kors og alle Gravstene var hvide, og deres Navne var slettede ud.

Frøken Alice stirrede langt ud over Gravene.

»Ja«, sagde hun, »*der* hviler de nu.«

»Og hvor mange af dem har saa levet?«

»Berner, Adel det er noget Vrøvl. Der er kun to Slags Mennesker: De som har Evnen til at leve — og saa de »andre«.

Berners Øjne traf hendes — i dem lyste en øm Tindren. Men pludselig tog han atter Blikket bort og sagde:

»Men hvem er lykkeligst?«

»De andre bliver *aldrig* lykkelige«, sagde Alice.

Og pludselig brød hun op.

»Kom,« sagde hun.

Berner gik bag ved hende. Han elskede det. Saa svaj den var, Linjen i hendes Ryg:

Nej, ingen, ingen gik som hun.

De naaede Porten og Frøken Alice vendte sig:

»Er De der, Berner?«

Men Berner stod henne ved Muren hos en Tigger.

Han havde pludselig stukket ham en Daler i Haanden. Alice lo saa glad:

»De er skikkelig Berner,« sagde hun.

»Men« — og hun lo igen — »De vil jo ikke.«

»Hvilket?«

Frk. Alice blev ved at le, og pludselig svang hun sin Arm, som førte hun en Pisk gennem Luften:

»Jeg siger,« sagde hun, »at jeg vil paa Bal.«

Da de kom hjem, slog Hr. Hansen paa Frokost-Gong-Gong'en, saa det dundrede i Borggaarden.

»Skynd Dem, Kammerjunker, skynd Dem.«

Det kostede lidt Møje at stride sig frem over Borgbroen, for det begyndte at blæse.

Georg stod i Spisesalen ved et aabent Vindue:

»Hvor Fa'en har I været,« raabte han.

»Vi har været i Kirke,« raabte Alice tilbage.

»Det er Løgn,« sagde Løjtnanten og slog Vinduet i.

Frøken Alice løb gennem Forhallen ind i Spisesalen.

»Hvor er Hofmesteren?« sagde hun og saa sig om, rødblussende af Løbet og af

Stormen. Hatten rev hun først nu af det viltre Hoved.

De tre Løjtnanter sad ved Kaffen.

»Ja,« sagde Georg, »Du kommer bare to Timer for sent« — Hofjægermesteren var nøjagtig til Spisetiderne som et Kronometer — »Klokken er halv to.«

»Og jeg er saa sulten som en Dragon,« sagde Frøken Alice, der begyndte at spise, medens Hansen uden at fremskynde noget Tempo i Serveringen lod Frokostens Stadier tilbagelægges — uden at høre og uden at se.

»Ja,« sagde Løjtnant Georg, »saa bliver der altsaa ikke noget Bal af.«

»Det bli'er vi fri for,« sagde Knuth.

»Skal vi vædde,« sagde Alice, der spiste. Georg drejede Hovedet meget hastigt:

»Vædder Du om Mønt?« sagde han og det blinkede op i hans Øjne.

Det var en af Løjtnant Georgs Maader at »opholde Livet paa« ved Væddemaal at frarane Søsteren hendes Aarpenge fra Vallø.

»Vel,« sagde Alice, »hundrede Kroner.«

Og lidt efter lagde hun til og saa ud i Spisesalens Luft:

»I Dagens Anledning.«

»*Spis*, Berner,« kom det saa pludseligt.

Berner glemte ganske Kødet paa sin Tallerken.

Selv spiste Frøken Alice som en Ulv. Hun havde altid saa vældig en Appetit, naar hun var glad.

De to fremmede Løjtnanter sad uden at tage Øjnene fra hende, men pludselig sprang Alice op — der var de Lykkeliges Hast over hende —:

»Saa, nu løber jeg op til Hofmesteren,« sagde hun.

Men Georg kastede et:

»Han er da ikke gal«, efter hende, medens hun løb.

Alice slog Døren til:

»Det skal Du faa at se,« sagde hun.

De to fremmede Løjtnanter og Feddersen flyttede ind i Dagligstuen. De gnavede hver paa sin Havannacigar. Længe var de tavse. Saa sagde Knuth:

»Ja, det vilde s'gu være storartet ...«

Han tav lidt, før han talte igen som en, der er helt henne i det:

»Først en sen Middag... og saa trække det ud ved at sidde saadan ganske stille og tale ... og saa — —«

Løjtnanten fuldendte ikke, men nikkede kun gentagende.

Men Vedel sagde:

»Kammerat, det nytter s'gu ikke at drømme.«

»Nej,« sagde Knuth.

Feddersen, der førte en Elfenbens-Børste hen over sit Overskæg, sagde:

»Der er altid Stof i de Kvinder, der har god Appetit!«

»Det er der,« sagde Vedel og nikkede, som om han havde gjort en pludselig Opdagelse: »de egner sig til Hustruer.«

Hofjægermesteren opholdt sig i Biblioteket. Det var en Sal fuld af Reoler, fyldte med Bøger fra forrige Aarhundrede, som i det sidste Hundredaar ingen havde læst. En særlig Afdeling indeholdt parisiske Romaner fra Fyrrerne og af tvivlsomst Art, som var anskaffet af Hofjægermesterens Fader. Hofjægermesteren selv havde ingen literære Interesser. Det var hans Plan at omskabe Godsets Drift ved Hjælp af en kæmpemæssig Faareavl, og hans eneste Lektüre var derfor Faareavlstidender i de tre europæiske Hovedsprog.

Han gennemgik disse Fagtidender udstrakt i en læderbetrukken Hvilestol og iført Tøfler.

Frøken Alice bankede kraftigt paa — det var af Diplomati: det fornærmede bestandig Hofjægermesteren dybt, naar han overraskedes i et Blund — og traadte ind.

»Jeg læser,« sagde Hofjægermesteren.

»Ja, Papa,« sagde hun. Hun trommede paa Ruden, mod hvilken Sneen fæg.

»Hm,« sagde hun, pludselig, som talte hun afsluttende om en Ting, der var afgjort gennem en længere Samtale:

»Saa tager vi altsaa de brune for at skaane de sorte.«

Hofjægermesteren saa rask op fra Faaretidenden: han havde ikke ventet saa meget Hensyn; i Grunden var Hofjægermesteren ikke vant til, at hans tvende Børn skaanede hverken ham eller noget af hans —:

»Ja,« sagde han — og Stemmen lød meget højt — »naar Du *er* blevet gal . . . Der er ingen Hund, der kan se en Haand for sig.«

Hofjægermesteren bøjede Hovedet igen.

»Men nu læser jeg,« sagde han igen.

Alice var allerede ude af Døren og nede i Dagligstuen, som i et eneste Sus.

»Saa tager vi de brune,« sagde hun — hun stod midt paa Gulvet:

»Og kører Kl. 7!«

— — —

I Stuen begyndte det allerede at skumre, og de gamle Portræter forsvandt og gled bort, mens Palmerne rundt omkring rejste sig som mægtige Skygger. Løjtnanterne

diskuterede halvsagte, om de skulde tage Uniform, og Alice spillede dæmpet Rubinstein's »Asra«.

»Ja, i Aften,« sagde hun, »er det Uniform.«

»I Aften er det Galla!«

Det lød som en Fanfare.

Vedel hilste militærisk foran Flygelet:

»Galla for Dronningen!« sagde han.

»Knuth,« sagde Alice, »hvad Dato er det i Dag?«

»Den en og tyvende ...«

»Den en og tyvende,« gentog Alice saa dæmpet-dvælende, som om hun nynnede det.

Men da Løjtnanterne var gaaet og Feddersen ogsaa, sagde Berner sagte hende fra Vinduet:

»Det var min Moders Fødselsdag i Dag.«

Alice svarede ham ikke, men hendes Øjne blev i Mørket pludselig fulde af Taarer: han havde talt saa blødt.

»Hun døde jo saa ung?« sagde hun lidt efter.

»Ja — og hun var dog saa lykkelig.«

Begge tav og Stuens Skumring laa om begge.

»Men nu maa vi klæde os paa,« sagde Frøken Alice.

»Ja,« sagde Berner.

Alice blev staaende et Øjeblik henne ved en Buket i en af de store Kummer.

»Den maa De have, Berner,« sagde hun, »til Deres Knaphul.«

Hun havde plukket en Tusindfryd:

»Her,« sagde hun og hun fulgte hans Haand, der tog den: »det er dog den tarveligste af alle Blomster ...«

Hun lod tænde mange Lys i sit Paa-klædningsværelse, der var meget stort og meget fuldt af Planter.«

»Den hvide,« sagde hun straks.

Hun stod foran sit Spejl og saa derind. Hun saa ud som en, der har fundet paa at give en rigtig dejlig Present til et Menneske, hun holder forfærdelig meget af.

Kammerjomfruen var bleven staaende et Øjeblik ved Ordren »den hvide«.

Da Kjolerne i Marts kom fra København og laa bredte ud til Mønstring — Frøken Alice mønstrede iøvrigt hurtigt — havde Frøkenen sagt ved Synet af den hvide:

»Ja, den gemmer vi . . . Til en rigtig Fest.«

Og den var ikke en Gang kommen paa, i Byen til Ballet hos den engelske Minister.

Der var sølvindviklede Tusindfryd i den hvide og Stoffet var Moiré.

Frøken Alice sang hele Tiden, medens hun blev klædt paa. Mens hun fik Vandet over sig og Svampen med Eau de Lubin hen over sig, og mens hun fik Haaret børstet, det lange, lange Haar ...

»Blankt, blankt skal det være,« sagde hun til Kammerjomfruen, der holdt det som en glindsende Guirlande i sin Haand.

Men da det var børstet, surrede hun det selv op.

Krøllejern havde der aldrig været i det. Det sad, saa som saa, som en Krone. Hun spejlede sig ikke. Staaende midt paa Gulvet, med Hovedet løftet og den ranke Ryg spændt, fik hun af Kammerjomfruen Tusindfrydkjolen knappet — medens hun smilede:

»Og saa Roser,« sagde hun.

»Gartneren har ingen,« sagde Kammerjomfruen.

»Han *maa* have,« sagde Alice.

Og Kammerjomfruen gik.

Det bankede paa.

Det var Georg.

Det gav et lille Sæt i ham, som naar man ser noget meget smukt, og han sagde, idet han satte sig i en Stol:

»Du er s'gu køn i Dag.«

Alice blev bare ved at gaa op og ned

mellem de mange, mange Lys, og henne ved en Etagère tog hun noget af et Skrin:

»Du taber, Georg — værsgo',« sagde hun, og hun rakte ham en Hundredkroneseddel, der var flunkende ny.

»Jeg taber s'gu ikke,« sagde Løjtnanten sløvt, men Takken laa alligevel i Tonefaldet.

»Den er ny,« sagde han lidt efter.

Frøken Alice stod foran Spejlet. Det var første Gang.

»Ja,« sagde hun.

Og lidt efter tilføjede hun — det var maaske ikke ganske om det samme, hun talte — mens hun saa' ind i Spejlet:

»Hvad man giver bort, maa være smukt.«

Georg sad lidt endnu, og de snakkede, til Gonggongen lød. Saa gik han, og Kammerjomfruen kom tilbage.

»Der var ingen Roser,« sagde Gartneren.

»Snak,« sagde Alice.

»Saa maa jeg selv derover.«

Hun gik ned gennem Gangen, i Forhallen mødte hun Berner.

»Berner,« sagde hun, »De maa med. Jeg skal over i Drivhuset.«

Men pludselig saa hun ned paa sine Atlaskes-Sko:

»Ane Marie, Ane Marie,« raabte hun, »jeg maa have nogle Klodser!«

Hun fik Klodserne, og Berner og hun gik ud gennem Havesalen.

»Vorherre bevar' os,« sagde hun, »giv mig Deres Arm. Jeg falder paa Stylterne.«

Og med Berner under Armen løb hun gennem Sneen, over mod Drivhuset, mens Klodserne klaprede.

»Lys op, Eriksen,« sagde hun, da hun kom ind i Driveriet.

Og Førstegartner Eriksen, der var en bebrillet Mand, som altid saa' betænkelig ud, med et mistroisk Udtryk i sit Ansigt, som om man bestandig vilde tage noget fra ham, drejede paa den elektriske Knap.

Stolte stod de brede Palmer under alt det hvide Lys.

Alice svippede ud af Klodserne:

»Her er dejligt — hva'?«

Hun gik frem under de store Træer. Berner fulgte stille efter. Det var, som saa' han bare hendes Slæb, der flød hen over Gruset.

»Der er jo Roser,« sagde hun.

Hun var standset:

»De der!« sagde hun.

Hr. Eriksen bare klippede — en Smule haardt — og de røde Roser faldt. (Frøken Alice havde selv bestemt dem til Hofjægermesterindens Grav, det vidste Eriksen).

Alice blev ved at smile.

»Tak, Eriksen,« sagde hun.

Hun gik ud af Drivhuset, og hun talte hele Vejen om sin Moder, som hun var kommen til at tænke paa:

»Hun var det fineste, jeg har kendt,« sagde hun: »Saa sød og fin — og De véd ikke, hvor kønt hun sang.«

Inde i Forhallen standsede hun et Nu og fæstede Roserne i sit Bryst.

Hun holdt dem sammen med en Diamantnaal.

»Hm,« sagde hun, — og hendes Ansigt fik et eget mildt Udtryk, som naar man tænker paa sin bedste Ven —:

»Nu kan Papa føre mig til Bords.«

Berner lukkede Døren op til Dagligstuen, og Frøken Alice gik ind.

»Ja,« sagde hun og lo — der var saadan noget overrasket ved Løjtnanterne, da de sprang op —:

»Jeg er køn i Aften — Gud ske Lov.«

Feddersen gik ind i Spisesalen ved Siden af Løjtnant Knuth.

»Hun er s'gu saa dejlig som Lykken,« sagde han.

»Ja,« sagde Knuth, der mere havde taget Maal af alle Detailler, og som var af et vist mandfolkemisundeligt Temperament —:

»Det kan man jo gerne si'e.«

Hansen bar Suppen om med meget soignerede Hænder.

— — —

»Ja, naar Folk bli'r gale, saa bli'r de gale.«

Det var Hofjægermesteren, som hævede Taflet med et løftet Madeiraglas:

»Skaal, Børn, og god Fornøjelse!«

»Tak, Hofmester,« sagde Alice og — mens hun pludselig saa paa ham — bøjede hun sig hen mod Faderen og kyssede ham paa begge Kinder:

»Du — Papa,« sagde hun blødt.

De brød alle op, ind i Dagligstuen.

Hr. Hansen meldte Vognene, og alle sagde:

»Saa kommer vi til Indpakningen!«

»Ja Gu' maa vi pakkes ind,« sagde Georg, »det er en ram Kulde.«

Alle Godsets Pelse blev hevet ned af Knagerne — Rejsepelse og Spadserepelse og Kørepelse i et Mylder.

»Feddersen, Feddersen,« sagde Alice, hvis Hoved selv stak frem af et Væld af hvidt Foerværk:

»Det Monstrum har ikke været brugt i tyve Aar!«

Kandidat Feddersen sprællede og nøs midt inde i en uhyre graa Rejsepels, der var fuld af Peber.

»Saa til Helvede,« sagde Georg, »det er Kayenne . . .«

Og de begyndte alle at nyse og le, mens Hr. Feddersen blev ved at sprælle for at komme ud af Pelsen, og ingen vilde hjælpe ham, for Peberet stank. Alle nøs de og skreg de, til Alice slog Døren op og sagde:

»Til Vogns!«

»Naa,« sagde Georg, der kom ud paa Trappen:

»Det er s'gu en stiv Kuling!«

Stormen tog i dem, som vilde den feje dem ned ad Trinene.

»Larsen,« raabte Alice, »tror De vi naar det?«

»Nej, Frøken,« sagde Kusken.

»Naa det er kedeligt,« sagde Alice blot og hun sprang ind i Vognen.

Feddersen kom til Sæde og Berner, ligeoverfor Alice og Knuth. Vedel og Georg var i den anden Kalesche.

»Naa, saa ska' vi saa køre?« sagde den første Kusk meget sindigt.

Hr. Hansen blot nikkede, og den forreste Vogn rullede af Sted.

»Ja,« sagde Kusken paa den anden Vogn til Løjtnant Georg:

»De kom da over Graven.«

Stormen tog Tag i Kaleschen, som vilde den sende hele Stamhuset bums ned i Slotsgraven.

»Ja, den er s'gu nydelig,« sagde Georg og slog Vogndøren til.

Den forreste Vogn drejede ud paa Hovedvejen, og Stormen kom fra Siden, saa Karethen gyngede som et Skib.

»Vi er kommen til Søs!« sagde Feddersen.

Alice sad og nynnede for hvert Vindstød. Snart kørte de og snart standsede de, Hestene var blindede og kunde ikke komme frem.

Knuth var nærmest gnaven:

Det er s'gu Synd for Dyrene,« sagde han.

»Men frem *vil* vi,« sagde Alice — hun hægede ellers, som om sin Øjesten, om hvert Kræ paa Gaarden — og hun holdt op med at nynne.

Der kom et nyt Stød af Stormen, og Vognen næsten hoppede.

»Se efter den anden Vogn!« raabte Alice.

»Man kan ikke faa Vinduet ned,« sagde Knuth.

Der var saa mørkt i Vognen, at de næppe saa hinandens Ansigter. Kun Berner sad med Hovedet mærkeligt lænet tilbage, ubevægelig tavs i sin Krog, med samme tindrende Øjne vendt mod Pletten, hvor Alices hvide Foerværk saas lyse frem.

»Vist saa, vist saa, vi *vil* se Vognen,« sagde Frøken Alice.

Frøken Alice *vilde* se den Vogn, og Knuth fik Vinduet revet ned.

»Hvad er det?«

Det gav et Stød til og Vognen laa der: Den laa der ganske læmpeligt — midt i en Snedrive, helt paa Siden.

»Vorherre bevares!« raabte Alice, der havde Kandidatens Pels med samt Kandidaten oven over sig — inde i Vognens Mørke, hvor alle rodede oven paa hinanden.

Og i samme Nu sagde hun, pludselig og ganske aandeløst:

»Hvor er Berner?« som om han var kommen til Skade.

»Hvor er Berner?«

Berner havde allerede faaet hende op og ud af Kareten, da Feddersen og Knuth krøb frem af Vognen:

»Saa,« sagde Alice, »her staar vi yndigt!« Stormen sang og Sneen føg.

»Larsen, Larsen, hvad skal vi nu?«

»Vi ska' vel hjem,« svarede Larsen, der rodede med Hestene.

»Ja, Larsen,« raabte Alice, der blev ved at le:

»Men kommer vi det?«

»Det kan man aldrig vide,« svarede Larsen.

Herrerne maatte hjælpe med Vognen.

Georg og Vedel kom til, og de stod alle og raabte og lo og sled i det midt i Stormen.

»Jo, det er s'gu henrykkende,« sagde Georg.

De fik Vognen rejst og Hestene beroligede.

Knuth stod og klappede dem, som kunde det være hans eget Dyr hjemme i Odense. Alice bare lo:

»Ja, saa danser vi altsaa hjemme,« sagde hun.

»For Bal vil vi ha'e — den enogtyvende.«

Midt paa Vejen stod Georg og skænkede Smaasnapse op af en Rejseflaske:

»Jo, nu er s'gu Sindssygen brudt ud i Familien,« sagde han.

Kuskene holdt en stille Raadslagning og satte sig atter op paa Bukken...

Hofjægermesteren, der i Bibliotheket sov over Amdtsraadets trykte Forhandlinger, fløj, da han hørte Kareterne rulle over Borgbroen, op af sit Blund:

»Saa,« sagde han, »nu er de Satan ta' mig væltede!«

Han fo'r ud af Bibliotheket mod Hr. Hansen, der bukkede med samme uforanderlige Høflighed i sit Ansigt og sagde:

»Ja, Hr. Hofjægermester, jeg tror Herskabet kommer tilbage!«

»Det hører jeg,« sagde Hofjægermesteren:
 »Nu ligger vel Alice med et brækket
 Ben.«

Det var hans eneste Tanke.

Han var allerede nede ad Trappen.

Men Frøken Alice stod rolig midt i Forhallen under Broncekronen, hvor de sytten Voksllys brændte — blussende i sit hvide Foerværk.

»God Aften, Papa!« raabte hun:

»Ja, saa danser vi herhjemme.«

Hofjægermesteren blev staaende. Han var glad ved blot at se hende hel.

»Ja, hvad sagde *jeg*?« sagde han, »men Galskaben vil jo ha' sin Vilje.«

Hofjægermesteren vilde maaske fortsætte — han havde Munden aaben til det — men Frøken Alice klappede kun i Hænderne:

»Af Tøjet, mine Herrer!« raabte hun, »nu flytter vi.«

Hun var borte, ind igennem Dagligstuen, som en Storm. Først maatte hun tale med Sørensen. Sørensen var en meget bred og damask-indbunden Dame, der bar brun Paryk og et Sæt forlorne Tænder, der, skinnende, var som sammenknebne over alle Stamhusets Hemmeligheder. Hun havde styret Huset i tyve Aar, uden at nogen af Herskabet havde hørt hende mæle

ti Ord. Hvis hun havde Lidenskaber, skjulte hun dem.

I Stilhed samlede hun paa Guldtoj. Hendes Specialitet var Brocher.

Frøken Alice fandt Sørensen hæklende foran Bordet i sit Værelse, hvor der var en behagelig Varme og mange Hvilepladser i Hjørnerne.

»Kære Sørensen?« sagde hun — og hun tænkte i samme Nu: bevares, her er jo formelig Komfort —

»Kære Sørensen, undskyld, jeg forstyrrer Dem . . .«

Frøken Sørensen saa ud som om Situationen nok trængte til en Undskyldning. Frøken Sørensen var ikke vant til at forstyrres paa uforudsete Tider.

»Men,« sagde Alice, »vi maa straks have Lys i Kronerne. Har vi Lys?«

»I hvilke Kroner,« sagde Frøken Sørensen.

»Kære Sørensen, i Riddersalen . . . og saa maa der smøres Mad, og Vin op, og en Masse Ting — vi skal danse.«

Frøken Sørensen havde rejst sig. Hun sagde kun et eneste:

»Vel,« og begyndte at bevæge sig i sine snørede Tøjstøvler. Hendes Fødder var svage paa Grund af den megen Staaen op ved Madsmøring.

Alice løb foran hende ud i Fadeburet, et vældigt Rum med Skabe saa store som skulde der af deres Indhold bespises en Kaserne. Skabene slog hun op, og Skuffer trak hun ud; der var Svedsker og Blommer og Figner og Chokolader i fulde Bunker.

»Aa,« sagde hun, »vi har jo i en Guddommelighed.«

»Der er, hvad der plejer,« sagde Sørensen.

»Hansen, Hansen,« raabte Frøken Alice, »sig saa til Folkene, at de klæder sig paa, for Klokken ni skal der danses.«

Hr. Hansen blev staaende midt i Anretteværelset.

»Folkene,« sagde han, »Folkene, Frøken?«

»Ja,« sagde Alice, »Pigerne og Karlene, allesammen — til Klokken ni . . . De har en Time . . .«

Alice lo:

»Kan De ikke forstaa,« sagde hun, »at nu holder vi Høstgilde midt i Paasken.«

Frøken Alice var allerede ude.

Hr. Hansen og Sørensen vekslede ikke saa meget som et Blik. Men inde fra Spisestuen raabte Alice:

»Og saa, Sørensen, maa der fyres i Ovnene.«

Hun løb ind i Dagligstuen. Tusindfryd-Slæbet holdt hun i sin Haand.

»Ja, saa, mine Herrer,« — Løjtnanterne

var bleven befriede for Indpakningen —
»saa flytter vi.«

»Flytter — hvad?« sagde Georg.

»Flygelet,« sagde Alice og Slæbet faldt.

Løjtnanterne lo, som om de ikke fattede, men Alice klappede i sine Hænder:

»Ja, Flygelet, mine Herrer . . . Vi tager nogle Karle til Hjælp. Der skal jo danses i Riddersalen.«

Hun kaldte paa Hansen, at han kunde hente nogle Folk, og selv flyttede hun Vaser og Buster, medens Løjtnanterne blev ved at le.

Hofjægermesteren stod midt i Forvirringen.

»Nu tror jeg, Satan,« sagde han.

Men Alice løb bare hen til ham — hun havde to Nipsting fra Flygelet, én i hver Haand — og sagde et langt, smilende:

»Bø—ø«, ind i hans Ansigt.

Der kom fire Karle ind. De blev staaende indenfor Døren, ret op og ned, i fire Par blaa Sokker. De forandrede ikke en Mine.

»Saa hjælpes vi,« sagde Alice.

Og de fire Karle begyndte at løfte Flygelet.

»Hjælp til, hjælp til,« sagde Alice til Løjtnanterne.

Og de tre Løjtnanter maatte hjælpe.

Feddersen holdt en Armstage.

»*Berner*,« sagde Alice, »De falder i Staver.«

Berner stod kun og smilte ligesom én, der havde faaet Maanen i Present og stod og saa paa den i sin egen udstrakte Haand.

»Feddersen,« sagde Alice, »giv Berner Stagen.«

Berner tog den med et Sæt.

»Saa, Berner lyser for os,« sagde Alice.

De fire Karle sled med Flygelet op ad Trappen. Alice var forrest; det hvide Slæb faldt som en sølverne Strøm ned fra de høje Trin, men øverst holdt Berner Stagen.

»Saa stiller vi det her,« sagde Alice. De var naaet ind i Riddersalen.

Der var allerede Ild i de store Ovne, og langs de høje Egetræs-Vægge saa de gamle Portrætter, i det blussende Ovnskær ud, som var de levende. Alice løb frem midt i den store Sal, hvor de to Under-tjenere tændte de halvhundrede Lys i Broncekronerne.

»Ja,« sagde hun, »er her ikke dejligt.«

»*De* er dejlig,« sagde Feddersen.

»Og det er kun Rammen,« sagde Alice. Feddersen saa lidt paa hende:

»Ja De, Feddersen, — om Billedet.«

Pludselig skiftede hun Tonen:

»Men véd nu ogsaa Folkene, at de skal danse,« sagde hun.

Folkene vidste det.

De stride Sæbestrømme flød i Karlekamrene, og Underskørterne fløj om Pigerne mens de skrubbede Overdelene.

»Georg,« sagde Alice, »Du løber selv over til Lars' Spillemand. Han og Sønnen maa spille Violin. De gnider Fiolerne, saa man hører ikke Ørenlyd.«

»Saa, mine Herrer, drikker vi et Glas Champagne.«

Alice gik ned, fulgt af Løjtnanterne. Knuth kom bagerst med Feddersen.

»Det er s'gu mærkeligt,« sagde Knuth.

»Hvad?«

»Det hele,« drævede Knuth.

Men Feddersen gik lidt, og der fløj som et pludseligt Udtryk af Smerte hen over hans Ansigt, der ellers var ganske ubevægeligt:

»Gode Knuth,« sagde han, »Menneskene bør aldrig misunde.«

»Nej«, sagde Knuth, der ikke forstod, hvad »Ministeriet« overhovedet mente.

»Men«, sagde Feddersen, der var standset paa Trappens Afsats:

»Den, der havde et Lønkammer, burde nu maaske gaa derind og bede til, at saadan noget kunde vare.«

Knuth sagde ikke mere. Han syntes ellers aldrig, at Feddersen snakkede over sig.

»Men,« sagde Feddersen: »Fester er Fester...«

Der gik et pludseligt Lys op for Knuth:

»Og Livet er s'gu Livet,« sagde han.

Inde i Dagligstuen havde Hr. Hansen allerede sat Kølerne frem.

Løjtnant Georg standsede foran Gueridonon, hvor de stod:

»Der er s'gu en evig Altergang i denne Højtid,« sagde han.

Men Alice, der havde maalt de slanke Glas, vendte sig til Hr. Hansen:

»Nej, Skaaler,« sagde hun.

Og i et Nu strakte hun sin Arm, som løftede hun allerede et Bæger.

Hun gik hen over Gulvet til sin Yndlingsplads under de store Palmer.

Lamperne derhenne stod lavt, saa Træernes Skygger laa over Loftet som et mægtigt og hvælvet Telt.

»Feddersen,« sagde hun — Hr. Hansen lod diskret Champagnepropperne knalde —
»Feddersen — De, nu er det Guitarens Time.«

Løjtnanterne sad rundt omkring, der var saa underlig fjernt imellem dem og saa vid Plads foran Alice, fordi Flygelet var taget ud.

»Ja,« sagde Knuth, hvis Eremitage-Kraben i Stilhed værkede ikke saa lidt efter Anstrengelsen med Flygelet:

»Lidt Guitar var s'gu rart.«

»Syng os en,« sagde Vedel.

Ogsaa Hr. Premierløjtnant Vedel trængte til lidt Hvile. Han var ikke vant til og trættedes noget af Fester, der fortsattes altfor længe, uden at man gik over til de virkelige Haandgribeligheder.

Berner sad henne i sin Krog, men Feddersen havde hentet Gitaren i Vinduesfordybningen.

Alice løftede sit Hovede:

»Naa, De Mand uden Ansigt,« sagde hun — det var hendes Øjenavn til Feddersen; hun sagde altid, at den Dag Hr. Feddersen havde fundet paa at skjule sit Ansigt, havde han laant et fra en Modejournal —:

»Syng saa. Vi hører.«

Feddersen sad lidt. De pludseligt blanke Øjne havde han fæstet paa en Lampe. Saa sang han, mens hans Haand, ledsagende, gled hen over Instrumentet:

Der er mange Glæder,
Der er rige Glæder,
Der er rosenkrandsde Glæder
Mange Steder.

HERMAN BANG

Stille er der,
Tyst der bliver
Der —
Hvor Elskov træder.

Elskovs-unge Læber bier
Længselsfulde,
Før de mødes.
Attraas-Blikke tindrer, tætte
Mod hinanden.
Før i samme Lyst de slukkes.
Elskovs-tagne Tvende tøver
End et Nu —
Og sammen glider.

Der er rige Fester,
Der er mange Fester,
Der er rosenkransde Fester
Mange Steder.
Stille er der,
Stille Lampen brænder
Der —
Hvor Elskov mødes.

Feddersen holdt inde. Øjnene havde
han atter slaaet ned, og der var stille i
Stuen et Øjeblik.

Saa sagde Løjtnant Georg:

»Hvem er Digteren?»

Hr. Feddersen svarede ikke straks —
saa nævnede han et Navn.

»Det er s'gu en forstaaende Person,«
sagde Georg.

Løjtnant Vedel havde kun lidt ugraciøst

strakt sine lange Ben lidt for langt ud fra sig.

Der var ingen, der vidste, om Frøken Alice havde hørt efter. Hovedet havde hun støttet mod Ryggen af sin høje Stol og fra det sølverne Næt over Lampen gød der sig et slørende Skær over det opadvendte Ansigt.

Saa løftede hun pludselig Hovedet:

»Og alligevel, De,« sagde hun, »det er mærkeligt: saa lidt Digterne véd om, hvor højt Menneskene kan elske.«

»Men,« — og med et sprang hun op — »Folkene maa have Æbleskiver. De Mennesker tror jo aldrig der er Fest, naar de ikke faar Æbleskiver.«

Hun ringede paa Hr. Hansen, og hun gav hastigt Ordre om Æbleskiver:

»Eleverne maa bage dem,« sagde hun »de maa skiftes til at danse og bage dem. De Mennesker maa jo have Æbleskiver.«

Eleverne var tre Døtre af forskelligartede Næringsdrivende, som tilbragte deres Tid i stramt Korset og fuldstændig hjemløse, medens de uddannedes under Sørensens Opsyn, og i al Hemmelighed erlagde en Bagatel af tre hundrede og fyrretyve Kroner aarlig til samme Frøken Sørensen for at gøre hendes Arbejde.

»Og saa maa de have Vin,« sagde Alice.
»Du maa hellere give dem Punsch,«
sagde Georg.

Alice var lige glad. Hun virrede kun
med sit Hovede.

»Chères bêtes,« sagde hun, »hvor er det
dejligt at være rig.«

Hun greb et Glas. Næsten rosenfarvet
flød Vinen i det flade Glas.

»Glædelig Fest«, raabte Løjtnanterne.
Og de tømte Glassene.

»Ja,« sagde Alice: saa begynder de at
komme i Salene.«

Uden at ville det og uden at vide det
gik Berner de Skridt frem og tog Frøken
Alices Arm:

»Tak, Berner,« sagde hun. Og hun
smilede.

De andre maatte gaa et Stykke bag ved,
for hendes Slæb var langt, og hun løftede
det ikke op.

Forhallen var helt fuld af Gaardens Folk.
»God Aften, Folkens,« sagde Alice:

»Men saa kom dog op, men saa kom
dog op.«

Nogle Karle og Piger gik op ad Trinene.
De sneg sig saa underligt, som var de
kun vant til at gaa der paa Hosesokker.
De to Stuepiger stod paa Afsatsen og nejede.

»Men saa kom dog, men saa kom dog,« blev Alice ved at sige:

»Sæt nu Liv i Tingene, Løjtnanter,« hviskede hun:

»Det er dog en smal Sag for øvede Mandfolk.«

Løjtnanterne — der selv var lidt genert krumme i Knæerne — fik Damer budt op og ind marscherede de i Salen, hvor Feddersen allerede var ved Klaveret og spillede omkap med Husmanden og hans Søn, der vare i hvide Sokker.

»En Marsche, en Marsche,« raabte Alice, der gik forrest med Berner, mens Karle og Piger skubbede sig ved Døren, til seks Svenskere, der havde meget lige Skuldre, traadte an med hver sin Pige, som de Mænd, der har været med før.

»Det var ret, det var ret,« raabte Alice.

»Men han kan kun én Marsch,« sagde Feddersen, idet hun kom forbi Klaveret.

»Lad os saa faa den,« sagde Alice og lo:

Det var Kronprins Frederiks Honnørmarsch.

Husmanden og hans Søn kilede løs i Marschen, som naar de dannede Orkester ved Kæmpe-Karousellens Efteraarsbesøg.

Efterhaanden kom de alle med — Kuskene med Stuepigerne — og de marscherede, i

et langt Tog, med Ansigter, højtidelige, som vandrede de om Juletræ i »Velgørenhedsselskabet«, lille Juleaften.

Men forrest gik Alice.

»Saa, Berner,« sagde hun.

»Nu dances der rundt.«

Hun slap hans Arm og hun nejede for Lars Kusk.

»De, Larsen,« sagde hun.

Hun var med Kusken ude paa Gulvet. Hun dansede en Gang rundt med Larsen. Saa tog hun den næste og atter den næste.

Det var en Landvæsenselev, der blussede som en Pæon og svedte gennem Handskerne.

Hun endte med en Husmand.

Det var som førte hun dem alle gennem Salen, og alle kom de med — Løjtnanter og Karle og Svenskere. De to Tjenere begyndte at byde Vin om, og Pigerne, der ikke var vant til det Stærke, blev røde i Hovederne og tørrede Sveden af Kinderne med Kjoleærmerne. Mundene begyndte at gaa, og Karlene drak Glas ud, som de gemte i Vinduesfordybningerne, mens Vedel havde fundet en stramt-hægtet Elev, der dansede, tæt ind til hans Uniforms-Vattons, med hele Provinsens hemmelige Trang til Hengivelse.

Men forrest dansede Alice, med Slæbet

i sin Haand, rank med løftet Hovede, mest som *gik* hun efter en hastig Takt.

Hofjægermesteren var kommen ind.

Han gik rød-blussende om og klinkede — Hofjægermesteren gik bestandig med en ganske særegen Gang, som var han altid iført høje langskafte Støvler —:

»Naa,« blev han ved med at sige, »de er jo gale — men naar de morer sig...«

De tre Svenskere havde faaet tre Piger klemmt inde i en Krog, hvor de under Konversationen fremhævede deres skaanske og rigelige Mandlighed ved maleriske og noget udfordrende Stillinger.

Hofjægermesteren var standset i en anden Krog, han stod og saa efter sin Datter, mens Øjnene lyste paa ham:

»Ja,« sagde han saa, — han maatte sige noget, og den nærmeste var en gammel Husmand — »hun er s'gu bleven stor.«

Husmanden var Per Eriksen.

»Ja,« sagde han langsomt, »Frøkenen er jo ligesom blevet udvokset.«

Per Eriksen var den ældste Husmand. Hans Temperament var Bedrøvelse, og han huskede alle Ulykker paa Godset fra 70 Aar tilbage — lige siden den Tid, da Hofjægermesterens Tante hængte sig paa Kakkelovnsrøret.

»Ja, det var de Tider,« sagde Per Eriksen, hver Gang han igen havde fortalt om Røret og om Tanten.

Der er tyve Par paa Gulvet, de suste om hinanden:

»Hurtigt, hurtigt,« sagde Alice.

Og Feddersen slog i Tangenterne.

Hun stod mellem Vinduerne ved Siden af Berner:

»Se nu,« sagde hun, »nu er der Fest.«

Støjen steg, og Lyden af de Dansendes Trin hen over Egetræs-Gulvet gled bort i Latter og Tale.

Løjtnant Georg, der rørte hvert Kvindeskøn under de fyrre, svedte tæt under sin Repræsentationspligt:

»Men hvor er Godsforvalteren?« sagde Alice.

Godsforvalterens var glemt. Hansen blev afsendt for at hente Familjen.

»Men de er Gud Herren hjælpe mig i Seng,« sagde Hofjægmesteren.

»Saa maa de op,« sagde Alice, og hun lo:

»I Nat skal alle være vaagne.«

Staaende ved Siden af Berner saa hun ud over de Dansende, i Broncekronernes Skær var det som *et* hastigt Mylr. I Krogene drak Husmændene stille Portvin, som om det var Smaasnapse.

Der gled et Smil over Frøken Alices Ansigt:

»Min Ven,« sagde hun og vendte sig til Feddersen, hvis mørke Øjne pludselig løftede sig fra Tangenterne og hvilede et Øjeblik i hendes:

»Spil nu en Vals.«

»En langsom Vals.«

En langsom Vals var for meget for Husmanden og hans Søn. De hvilede ud med et Glas mellem de skrævende Ben og opløste i Ansigterne, som opholdt de sig i romersk Bads sidste Afdeling.

»Nu burde jeg s'gu danse med Sørensen,« sagde Hofjægermesteren, der var naaet hen til Flygelet.

Men Hr. Feddersen hørte ikke.

Valsen var begyndt.

Paa Gulvet standsede pludselig alle, og der blev Plads, som var Sværmen fejet bort.

»Berner,« sagde Alice, »nu er det os.«

De dansede ene. Svajt bøjede hendes ranke Legeme sig ind i hans Arme, mens de dansede langsomt.

Der var ingen, der fulgte.

Flygelets Toner, der klang alene, ledsagede dem som saa fjernt, mens Blussene i Kronernes Voksllys, der havde flakket under Sværmens Tummel, atter lyste rankt.

De blev ved at danse. Ingen af dem talte.

Alice saa kun Berners bløde Mund, hvis Linjer sitrede.

»George,« sagde hun, og to Gange gentog hun hans Navn.

Valsen hørte op.

»Saa igen en Galopade,« raabte Alice.

Hun gik forbi Flygelet ved Berners Arm. Og da Tummelen atter steg, og alle Løjtnanter dansede, sagde hun og lo ham lige ind i Ansigtet:

»Berner, sig det saa.«

Men Berner talte ikke. Hans Ansigt var kun stadig vendt mod hendes som en Naturtilbeders kan være vendt mod Solen.

Pludselig straaledede Alices Øjne.

»Berner, De er umulig,« sagde hun.

Og med et løb hun hen til Flygelet og skubbede Feddersen væk, og satte sig selv paa hans Plads. Og midt i Tummelen hvor alle Stemmer flød sammen, sang hun:

Hønsefødder og Gulerødder,
Halsen af en Svane,
Den, som kysser Pigerne,
Han har en hæsleg Vane.
Jeg er født i Engelland,
Og Du er født i Skaane,
Vil Du være min lille Mand,
Saa vil jeg være din Kone.

Berner var gaaet hen ved hendes Side. Det var som tindrede hans hele Ansigt under en pludselig Glød. Og uden at vide det, overmodigt, i en pludselig Jubel, skød han hende hæftigt bort og sang selv — han havde aldrig vidst, at han kunde synge —:

Hønsefødder og Gulerødder,
Halsen af en Svane,
Den, som kysser Pigerne,
Han har en hæsleg Vane.
Jeg er født i Engelland,
Og Du er født i Skaane,
Jeg vil være din lille Mand,
Naar Du vil være min Kone.

Han fuldendte ikke helt. Haand i Haand stod de et Øjeblik foran Flygelet. Tale gjorde ingen af dem.

»Kom, Berner,« sagde Alice.

Langsomt gik de hen mod en af Altanernes Døre, og Berner aabnede den.

»Luk den, George,« sagde Alice.

Paa Altanen var der tyst. Ingen Støj trængte gennem den stærke Dør.

De to stod længe, Skulder ved Skulder.

»Alice, hvor jeg elsker Dig.«

Hans tindrende Øjne lyste over hendes Ansigt, mens hun, hvid, stod paa den hvide Altan.

»Hvor jeg elsker Dig.«

Længe stod de, og længe tav de. Paa deres Kærtegn var der ikke Tal.

»Hvor jeg elsker Dig.«

Den sneklædte Egn laa foran dem som et eneste Brudetæppe. Over dem drog Stjernerne stille.

»Se, Stjernerne, George,« sagde Alice:

»Se, Stjernerne lyser for os.«

Men Berner blev ved at hviske, ved at sige, skælvende sagte, som var han *født* til at sige, *kunde* han kun sige disse fire Ord:

»Hvor jeg elsker Dig.«

— — —

Inde i Salen var Godsforvalterfamilien ankommen. Det var tvende sure Damer, Moder og Datter, hvis Klæder stank af gammel Eau-de-Cologne og iøvrigt havde den Slattenhed, som lang Hængen i Klædeskabe giver en Garderobe. De to Damer kom nejende henimod Alice.

»Det er jo en hel Fest og saadan improviseret,« sagde Fruen.

»Nej,« svarede Alice, og pludselig lo hun:

»*Den* har været længe forberedt og længe ventet.«

I hele Salen dansede de.

Alice stod stille ved Berners Arm.

»George,« sagde hun, »lad der være Glæde omkring vor Glæde.«

EN FORTÆLLING

OM

ELSKOV

TIL E. AAGE HIRSCHSPRUNG

Die Gnädige ringede for at forlade sin Seng, hvor hun havde nydt tre Ægteskaber.

Det var en Empire-Seng af tredobbelt Bredde og med legende Amoriner paa Fodstykket. Den blev baaret af gyldne Fødder.

Schröder viste sig med Kaffen.

Mens Konferensraadinden nød den, siddende oprejst i sin Seng — Hendes Naade sov med Paryk og i fuldt Udstyr — undersøgtes Thermometrene i Soveværelset, det lille Kabinet og Dagligstuen. Disse Thermometre skulde nøjagtig vise samme Temperatur.

Naar Hendes Naade var færdig med Kaffen, begyndte Paaklædningen.

Die Gnädige tilbragte to Timer foran sit Toiletbord, hvor der var fuldt af lugtende Vande og aromatiske Essenser, hvis Recepter var nedarvede fra Tiden før den store Revolution.

Hendes Naade talte ikke.

Foran Toiletbordet sad hun, tavs, som ved et langt Arbejde og fremstillede sig selv.

Schrøder syslede om hende, matroneagtig og langsom.

»Er han oppe?« spurgte die Gnädige.

»Konferensraaden har ringet.«

Die Gnädige benyttede stadig Ordet »han« om Konferensraaden.

Konferensraaden var hendes tredje Mand, og hun havde giftet sig med ham, da hun selv var halvtreds og han otteogtyve.

Han var Avlsforvalter paa hendes Gods.

»Er han oppe?« gentog hun.

Der laa i die Gnädiges »han« et eget Tonefald, som talte hun om et lejet Tyende.

»Konferensraaden har ringet,« svarede Schrøder.

Schrøder var et af de fem kvindelige Væsener, der færdedes i Huset som paa en Slags Aftægt efter nogle glade Nætter med Konferensraaden.

De var alle kommet der enten som Selskabsdamer eller Husjomfruer, og de var blevet der, mens de ældedes, og die Gnädige saa til, som den der véd alt.

Hendes Naade pudrede tilsidst sine Hænder.

»Min Go'e«, sagde hun til Baron Rysenfelt, »vi Gamle skal ikke skræmme Menneskene.«

Naar hun var færdig med sit Toilette, tog hun sin Silke-Pengepung og gik gennem Empire-Kabinettet, støttet til sin Elfenbensstok, ind i Dagligstuen.

Fra sin Plads ved Vinduet, en bred Mahogni-Stol med Silkedamask, kunde hun overse tre Stuer. Møblerne stod i dem alle symmetrisk langs Væggene under de gamle Portræter. Gulvene var hvide og uden Tæpper.

Die Gnädige satte sig med Spyttekoppen og Pengepungen ved Siden af sig paa et Mahognibord. Paa Silkepungen var Rantzauernes Vaaben broderet.

»Saa kan Adelheid komme«, sagde hun.

Schröder bevægede sig ud gennem Stuerne for at »tilsige« Datterdatteren.

Og man hørte Konferensraaden i sit Værelse. Han aabnede Døren og kom for at sige »God Morgen« til die Gnädige.

Han var i Aarenes Løb skrumpet ind til at blive en lille glatbarberet Mandsperson, der bar en brun Paryk, hvilken Paryk man havde det Indtryk han halvvejs tog af, mens han bukkede i lutter forfjamsket Ærbødighed.

Konferensraaden var af dem, der gør Indtryk af at bukke altid.

Han spurgte, om die Gnädige havde sovet vel.

»Som et gammelt Menneske sover,« sagde die Gnädige.

Hun havde en egen Art, hvorpaa hun saa hen over Avlsforvalteren, hun havde gjort til sin Mand. Det gav Indtryk af, at hun ikke havde set ham ind i Ansigtet i mange Aar.

Konferensraaden var ude igen. Man havde Følelsen af, at han bestandig slap bort, naar han gik ud og ind ad Døren i sit eget Hus, og han havde den Vane, uden at have været udenfor Huset, altid at af-tørre sine Fødder paa alle Gulvmaatter.

Die Gnädige ventede sin Datterdatter.

Schrøder vendte tilbage og med den samme Stemme som altid — Schrøder talte bestandig med samme Tonefald og uden Modulationer, ligesom hun altid bar en strikket, ulden Vest —:

»Frøken Adelheid rider.«

»Hvad er Klokken?« svarede kun die Gnädige.

»Ti, Deres Naade.«

»Naa.«

Die Gnädige blev siddende, seende ud

gennem sine Stuer, hvor i alle Værelser
Ure afmaalte Tiden Skridt for Skridt med
en Lyd, som sprang der Strænge paa et
spændt Instrument, og aabnedes Døren til
Gangen hørte man ind i de andre Uhres
Dikken Bornholmerens Lyd tungt og fast,
som vilde den, maalende, kontrollere de
andre.

»Hvad er det i Dag?« sagde die Gnädige.

»Fredag, Deres Naade.«

»Naa.«

Folk paa Gaden begyndte at gaa forbi.
De hilste alle. Die Gnädige havde set den
samme langsomme Strøm i tredive Aar.
Hun kendte alle.

Der kunde komme En, der ikke hilste.
Da var det en ny i Staden.

»Hvem er han?« spurgte die Gnädige.

Navnet blev hende nævnet, hvis det
kendtes.

»Naa.«

Den nye lærte i Tidens Løb, at hilse
og gled ind i Strømmen, og die Gnädige
saa ham ikke mere.

»Saa er der kun otte Dage til Majestæ-
tens Fødselsdag.«

»Ja, Deres Naade.«

Døren til Gangen gik.

»Er det Korbitz?« spurgte die Gnädige.

»Ja, Deres Naade.«

Frøken von Korbitz kom ind, bred og stor, med den tykke Guldkæde ned om sin Hals og Ansigtet ubevægeligt, som var det stivnet i en Lytten, der ingen Lyde modtog. Hun blev staaende midt i Stuen og sagde sit »God Morgen«. Saa satte hun sig i den anden Stue i sin Armstol ved det tredje Vindue og begyndte sit Arbejde.

Frøken von Korbitz filerede.

Det var lange, endeløst lange hvide Stykker, forfærdigede af en skinnende Traad. Ingen vidste, hvor de blev af. Frøken von Korbitz »arbejdede« dem, og de forsvandt.

Schrøder var gaaet, og i Stuerne var der ganske stille. Die Gnädige ventede, og Frøken von Korbitz' travle Fingre løb over Traaden, mens hendes tunge Øre end ikke hørte Urenes Lyd.

Pludselig lyste »Naadens« Øjne. Hun havde vendt sit Blik mod »Spejlet«.

Ved Gadens Hjørne dernede saa hun Adelheid.

Rank red hun frem paa det brunlige Dyr, der som ydmygt, under sin Byrde, bøjede sin dejlige Hals.

Die Gnädige trak i Klokkestrængen, der hang ved hendes Stol.

»Frøken Adelheids The,« sagde hun.

Der kom større Hast i hendes Røst, og Schrøder gik ogsaa hurtigere over Gulvet.

Et »Godmorgen, Kørbitz« klang gennem Stuen, og Adelheid stod paa Tærskelen. Hun saa' saa høj ud i Døraabningen og bleg — Anstrængelse og Sindsbevægelse gjorde Adelheid hvid — mens Solen skin-
nede paa hende.

»Godmorgen, grandmama.«

Hun havde allerede kysset die Gnädige paa begge Kinder.

»Du ri'er for voldsomt,« sagde die Gnädige.

»Det er Beauté, grandmama. Den vil af Sted.«

Adelheid smed Handskerne her og Piskender.

»Du kan vel styre Dyret, min go'e,« sagde die Gnädige, der ikke tog Øjnene fra hende.

Adelheid lo:

»Nej, Beauté styrer mig. Det har den altid gjort.«

»Hm, hm — det har den maaske,« sagde die Gnädige og muligvis tænkte hun paa ganske andre Ting.

Schrøder viste sig med Théen i en Kop,

der bar de Rantzauers Vaaben, og Adelheid drak den, siddende i en Stol ved Vinduet, rank i Sædet med de rytterklædte Ben strakt langt fra sig.

»Naar kommer Sy-Mamsellen?« spurgte die Gnädige.

»Klokken seks, grandmama.«

»Jeg vil se Dig prøve,« sagde die Gnädige.

Schröder bragte Hendes Naade den første Kop Bouillon, mens Naaden saa i »Spejlet« og pludselig sagde:

»Hvem er det?«

Der kom en ung Mand oppe i Gaden, blond og højst almindelig at se. Da han hilste til Vinduet — han hilste som En, der er bange — saa man, at han var lidt for friseret.

»En Hr. Hansen,« sagde Schröder.

Die Gnädige havde allerede taget sine Øjne fra »Spejlet«.

»Naa,« sagde hun.

Naar die Gnädige hørte Ting, der ikke interesserede hende, gjorde hun Indtryk af at være let døv.

»Han skriver hos Kammerherren,« sagde Schröder.

Et Nu havde Adelheids Ansigt været saa mærkelig forandret. Den krusede Munds

Linjer gled ud, saa Læberne blev ganske vege og ubestemte i Formen.

»Hvor er *han*,« spurgte die Gnädige.

»Konferensraaden klæder sig om,« sagde Schrøder.

Det var til Konferensraadens Ridetur. Konferensraaden red endnu.

For et Par Aar siden havde han faaet en ny Hest, en hvid. Den havde gjort Indtryk af at være meget gammel, saa gammel som han selv.

En Dag kom saa Konferensraaden hjem fra sin Ridetur midt ad Gaden. En Lirekasse spillede udenfor Huset. Og pludselig gav det hvide Øg sig til at danse, gøre sirlige Pirouetter med de skinmagre Ben og løfte dem tænksomt i Takten.

Konferensraaden sad hjælpeløs paa det kunstfærdige Dyr.

Der blev Opløb.

Den gamle Araber havde gjort Cirkus-Tjeneste.

Die Gnädige havde siddet ubevægelig ved sit »Spejl«.

Da Konferensraaden kom hjem, lod hun ham kalde, og Døren blev lukket. Det var ikke sket i mange Aar.

Samtalen mellem de to var kort.

Til sidst stod de op, begge to.

»Han gør sig latterlig,« sagde die Gnädige: »og han ri'er ikke oftere.«

Konferensraaden svarede kun, mens hans Øjne stak over mod hende — han havde saadan Øjne, som smaa Prokuratorer har —:

»*Den Gang* var jeg god nok.«

Og Konferensraaden blev ved at ride; han skiftede kun Hest.

Da han første Gang red paa sit nye Dyr, mødte han paa Sundvejen Kammerherren og Amtmanden, der gik deres Tur.

Amtmanden, der havde naaet sin Stilling ad Kontorvejen, sagde:

»Jeg havde ikke troet, at Konferensraaden fik Lov til at ride oftere, Kammerherre.«

Kammerherren svarede:

»Han er den Stærkeste.«

»Men, hvordan er det muligt?« sagde Amtmanden og vendte Ansigtet mod Kammerherren — Amtmanden var glatbarberet i Ansigtet —:

»Min Kone og jeg taler ofte om, hvordan det er muligt.«

Kammerherren svarede ikke, — han kun smilte.

»Den forstandige Konferensraadinde,« sagde Amtmanden.

Kammerherren skød kun sin Havanasers Røg ud i smaa bitte Ringe.

Kammerherren var den eneste i Byen, der røg ægte Havanna.

Sin Cigar-Leverandør og sin Vin-Leverandør havde Kammerherren bevaret i mange Aar. De var de eneste af hans Leverandører, som han nogensinde betalte.

»Fordi han er den stærkeste,« sagde Kammerherren igen.

— — —

Det var som Frøken Adelheid pludselig vaagnede — naar hun sad, faldt hun gjerne hen i en egen blød Ladhed, hvorunder hun strakte sit fulde Legeme —:

»Kammerherren kommer her i Dag.« sagde hun.

Hun talte bestandig i en Tone, som tænkte hun paa andre Ting, en eller anden Ting, som ingen kendte.

Og hun tilføjede:

»Han sagde det i Dag.«

Die Gnädige saa efter Adelheid, der gik ud gennem Stuerne, og længe blev hun siddende — smilende.

Kammerherren havde sagt forleden:

»Min Kære, det er en Gang for Kendere.«

»Kammerherre,« havde Naaden svaret, »saadan gik vi Rantzauer.«

Det var iøvrigt, som gik Frøken Adelheid kun nødig, som dem, der flytter sig, lidt dvælende, i en begyndende Halv-Rus, eller i en aldrig helt afbrudt Sandseoptagethed.

Klokken var elleve. Det var Tiden for Naadens Fattige.

Schrøder meldte, at Madam Jensen var kommen.

»Lad hende komme ind,« sagde Naaden.

Madam Jensen, der var et skindmagert Ansigt, som stak op af et Uldsjal, blev staaende ved Døren, hvor hun øjeblikkelig begyndte at græde.

»Naa, saa er det ovre,« sagde Naaden:

»For denne Gang.«

Madam Jensen blev kun ved at snøfte.

»Det døde jo,« sagde Naaden.

Pludselig fik Madam Jensen Ord:

»Men vi fik'et da døft,« sagde hun, »Pastoren var rigtig saa elskelig og kom, da vi løv Bud, for En vil jo dog saa nødig, Deres Naade, selv om'et er et Kræ, og godt, at Vorherren tar'en, at Jore'moren ska døv'en.«

Hendes Naade trommede lidt med sin Stok.

»Det er li'som vidst' En ikke saa sikkert

saa, at Drengen kommer i Himmerige, naar Madammen sier'et, synes En.«

Madam Jensen holdt paa en Gang op at græde:

»Men saa var'et, at nu ku' jeg jo begynd' og vask' igen,« sagde hun.

Madam Jensen havde rask vendt det benede Ansigt hen mod Naaden.

Det var Madam Jensens stadige Angst, at andre skulde tage hendes Pladser under hendes Barsel.

»En blir' jo ved Baljen, saalæng' En kan,« sagde hun, »men Kræet maa jo sættes i Verden.«

»Har hun betalt Jordemoderen?« sagde Naaden.

Madam Jensen havde ikke betalt Madammen.

»Hvad ta'r hun?« sagde Naaden.

Madammen nøjedes med fire Kroner, som Schrøder fik og rakte Madam Jensen.

»Og saa kommer hun og vadsker.«

Madam Jensen nejede, og Sjalet begyndte at gaa, da Naaden raabte efter hende:

»*Hvormange* har hun nu faaet?«

Det gav et Ryk i Sjalet.

»Det var den trettende.«

Der var noget i hendes Øjne som i en Hunds, der faar over Ryggen.

»Naa ja, — saa kommer hun og vadsker,« sagde Hendes Naade.

Schrøder fulgte Madam Jensen ud og vendte tilbage med en fransk Hostekage.

Hun talte om Mennesker, »hvem det dog, deres Naade, burde forbydes at sætte Børn i Verden.«

»Man forstaar ikke,« sagde Schrøder, »at de ikke tænker paa Fremtiden.«

Hendes Naade slog et Slag i Gulvet med sin Stok.

»Menneskene, min go'e,« sagde hun, »*tænker* ikke i den Anledning.«

Hendes Naade sad lidt.

»*Knokler*,« sagde hun, »kan føde Børn til Verden.«

»Ja,« sagde Schrøder — hendes Følelse stødtes endnu efter femogtyve Aars Forløb ofte af Naadens Tunge —:

»Det er jo i hvert Fald godt, at Vorherre har taget det.«

Frøken Schrøder var religiøs og hørte hver Søndag Pastor Kisgaard, den niogtyveaarige Kapellan, der med blød Stemme prædikede i Hospitalskirken.

»Han dømmer ikke,« sagde Frøken Schrøder.

»Er der flere?« spurgte Hendes Naade.
Der havde været Blikkenslagerens Hanne,
men hun var gaaet igjen.

»Faderen har jaget hende hjemmefra,«
sagde Schrøder.

Hendes Naade slog i Gulvet med sin
Stok.

»Naar er hun ventende,« sagde hun.

Frøken Schrøder vidste det ikke.

»Hun kan bo paa Kvisten,« sagde Hen-
des Naade, »i Pavillonen.«

Haardt, som hun fældede en Dom,
sagde Konferentsraadinden, med Haanden
fast om det Ibenholts-Haandtag:

»Hvad skal vel ellers de Pigeboørn tage
sig til her i Verden.«

Jærnklokken i Porten lød pludseligt, og
i sit Spejl saa Hendes Naade Karethen fra
Stensgaard: Det var de to Baronesser.

Schrøder løb ud for at hjælpe dem
Tøjet af.

Baronesse Eline kom forrest, stor, meget
stærk, med det graa Hoved rankt over en
Barm, der var meget fyldig.

Efter hende fulgte Baronesse Soffy: lille
og halvskæv, indsvøbt i sin Mantille.

Over Baronesse Eline, der tog Plads i
Sofaen med Haanden paa Skabsbordet —
der var over Maaden, hvorpaa Baronessens

Haand faldt til Hvile, noget, der førte Tanken hen paa Tøjlen til et Firspand — hvilede der som en Duft af Ager, og og hun talte med en Stemme, som var der to Alen højere til Loftet end der var.

Baronesse Soffy, hvem Frøken Schrøder bragte en Skammel, holdt en udslaaet lille Papirsskærm oppe for sit Ansigt, der var blevet ganske magert uden at ophøre med at være ungt — skyggende med Skærmen, som om Solen gjorde hende ondt. Mens Baronesse Eline talte, sagde hun kun nu og da et »ja« eller et »nej«.

Hun delte altid Søsterens Meninger: »ja, som Eline siger«, sagde hun.

Og hun smilede, af god Opdragelse; men hendes Øjne, der vare faldne ind i deres Huler, havde altid det samme Udtryk, som om de saa' paa noget fjærnt, der var bristet.

Baronesse Eline talte om, at de havde Haandværkere paa Stensgaard:

De gamle Kobberrender løb.

»Petersen, vor Petersen, De véd,« sagde Baronesse Eline, »havde anbefalet Blikrender, men lad ham, der følger efter os, sætte Blik,« sagde hun. »Ham, der følger efter os,« var en fjærn Ætling af en fjærn og norsk Sidelinje, som i Forventning om

en Gang at skulle arve Fideicommiset foreløbig havde sat ti Børn ind i Verden, hvoraf 6 Døtre, hvilke Baronesse Soffy efterhaanden havde adopteret for at kunne anbringe dem i Vallø.

»Er der ogsaa kommet Gitre for Vinduerne,« sagde Naaden.

»De sættes, min Kære,« sagde Baronessen.

Gitrene paa Vinduerne havde Vinteren over været paa stadig Tale, og de skulde anbringes foran Vinduerne i de Stengaard'ske Pigekamre.

»Maaske,« sagde Naaden, »havde det, Eline, været billigere simpelthen at gi' de Kvindemennesker Kamre i Fløjen.«

Men Baronesse Eline havde nu én Gang bestemt sig for Gitrene.

Man talte længe om Lagener, »som jo nu, min Kære,« sagde Eline, »al Verden køber i Butikkerne«.

»Ja,« fjøede hun til, »til sine Fattige *køber* jo ogsaa Soffy.

Baronesse Soffy sagde, at hun købte meget i Butikkerne.

Det var en Maade, hvorpaa hun fravristede Baronesse Eline den rede Mønt.

Hun gav helst Penge, og til Marie, hendes Kammerjomfru, der vistnok var hendes eneste Fortrolige, sagde hun:

»Lad dem købe, hvad de vil.«

Forvalteren paastod, at Baronesse Soffy vel ofte gav Stensgaards Skovarbejdere Brændevin, saa de sov ind ved Siden af deres Brændestabler.

»Deres Naade,« sagde Præsten i Gjorslev, Sjælehyrden paa Stensgaard, »man maa kende det Sted, hvor man giver.«

»Baronesse Eline,« sagde Pastoren, »har fremmet megen Virksomhed til Velsignelse her i Egnen.

Baronesse Soffy gav alle Steder med samme Sørgmodighed — som den, der, ved at give, næppe tror, egentlig at fremme nogen Lykke.

»Marie«, sagde hun, naar der var Tale om Drukkenskab paa Godset, og i Smug gav hun rigeligt til alle Slags Vagabonder: »jeg synes nu, det er godt, naar den Slags Folk kan glemme.

Baronesse Eline var gaaet over til at tale om Priserne paa Halm, da det ringede igjen, og Kammerherren viste sig.

Kammerherren bukkede i Døren hen mod alle tre Damer — paa Herrer hilste Kammerherren ved at give dem venstre Haand — og Konferentsraadinden rejste sig halvt ved sin Stok.

Kammerherren (og Baron Ryssenfeldt)

var de to eneste i Byen, som Konferentsraadinden modtog ved at rejse sig.

»Hm«, sagde hun, om Kammerherren, til Schrøder:

»Han, min go'e, véd, hvad det drejer sig om . . . Sæt Dem, Kammerherre, saa kommer Theen.«

Kammerherren tog konverserende Plads ved Vinduet og fortalte om Maskeballet.

Konferentsraadinden lo og sagde: »Kørbitz vil med.«

Det var hvert Aar Frøken von Korbitz eneste Fornøjelse.

Hele Byen betroede hendes altbegravende Døvhed, hvad de skulde være, og kom saa Aftenen, kørte Korbitz som Nonne — hun blev i den Dragt særdeles omfangsrig over det nederste Rygparti — i Karosse til Karnevallet og skrev alle i Haanden.

Dage efter kunde hun sidde og smile af indvendig Fornøjelse.

»Der skal,« sagde Kammerherren, »være Optog før 12.«

»Vi ta'r det fra Italien.«

»Dér skal Mandfolkene ha' saa lidt paa, og hvorfra skal man skaffe det.«

Byens Unge tog Timer hos Frøken Hoppe.

»Naadige,« sagde Kammerherren, »Frø-

kenen kalder, hvad hun laver med dem, for en Tarantel. Og naar de blot har Tamburiner.«

Konferentsraadinden spurgte, hvem der da af Mandfolk skulde danse.

Og Kammerherren, der netop nikkede ud til Gaden, sagde: »blandt andre, min Hansen.«

Konferentsraadinden fulgte Retningen af hans Hilsen og spurgte, da just den samme Hansen gik forbi, som om Morgen:

»Hvem er han.«

Og smilende sagde Kammerherren:

»Naadige, jeg tror, han er et Mandfolk.«

Naaden fulgte Hansen i Spejlet med et pludseligt Glimt.

»Har han andre Egenskaber, Kammerherre?«

Men, bestandig med samme Smil, sagde Kammerherren: »i hans Alder er det ikke nødvendigt.«

Baronesse Eline havde løftet sin Lorgnon:

»Hvad er han,« sagde hun.

Kammerherren lo: »han skriver Forbøgstaver paa mit Klatpapir, Baronesse, og opfylder iøvrigt sin Bestemmelse.«

Baronesse Eline, der satte megen Pris paa at faa fuld Besked af Kammerherren, spurgte ud, men Kammerherren, der modtog sin The sagde kun afsluttende:

»Baronesse, Mennesket har kun én Bestemmelse.«

Det ringede igjen, og den unge Grev Hvide viste sig i Døren.

Kørbitz gik for at hente Adelheid.

Den unge Hvide kyssede Hendes Naade paa Haanden og løftede Hovedet igjen.

Jo, han kom til Maskeballet.

»Og De skal være?« sagde Naaden.

»Rizzio.«

»Det passer for de slanke,« sagde Naaden.

Og den unge Hvide tog Plads med sit meget blege Ansigt vendt bort fra Lyset.

Adelheid kom ind.

Og med sit romerske Hoved bøjet over mod hende — der kom over Hvides Ansigt let en pludselig Skælven -- talte han med Frøken Adelheid halvsagte, og med en Stemme, der var lidt for blød:

Han havde malet hende disse Morgener — — malet hende til Hest.

Grev Hvide havde i de to sidste Aar, siden han kom hjem fra Paris, ikke bestilt andet end at forherlige Frøken Adelheid i Farver.

»Gode Amtmand,« sagde Kammerherren, »hvad skal et Menneske med Talent?

»Jeg har aldrig set eller hørt om, at

nogen har købt noget nævneværdigt i Livet, med Geni.

Den Slags Bemærkninger forvirrede Amtmanden.

Kammerherren vidste det, og han tilføjede derfor yderligere:

»En Avlskarl køber sig mere Glæde ved Hjælp af et Par kraftige Ben.«

Den unge Hvide havde lagt et rødmende Lys over Adelheid som Baggrund.

Men Samtalen mellem dem stansede, og stadig fremadbøjet blev han siddende og havde fornummet, at hun af alt, hvad han havde sagt, overhovedet slet intet havde hørt.

Frøken Adelheid havde lænet sit Hoved tilbage mod Stolens Ryg.

Hun havde den Evne ikke at høre, og fremmede Ord — alle Ord syntes hende ret fremmede — fløj ud og ind af hendes Øre, som Jærnbanetog gennem en Tunnel.

Paa én Gang havde hun løftet sit Hoved, og det var, som hendes Strube let svulmede.

Kammerherren, der havde et særdeles Blik for selv den mindste kvindelige Linje, havde set det.

»Nu danses der hos Hoppe,« sagde han. Det var atter Kontorets Hr. Hansen, der

var passeret forbi; han skulde til Tarantel-Time.

De talte igjen om Karnevallet og om Frøken Adelheid, der skulde prøve Klokken halv syv.

»De kan se hende,« sagde Naaden, det var til den unge Hvide.

Men Adelheid sagde: ikke i Dag.

Kammerherren, der ikke tog Øjnene fra hende, spurgte Baronesse Soffy, der var blevet ganske glemt, om hun skulde have Fattiguddeling paa Majestætens Fødselsdag.

Baronessen skulde det.

»Kan man andet, Kammerherre,« sagde hun, »end give dem Mad.«

Kammerherren talte til Baronesse Soffy i en egen Tone af pludselig Ærbødighed.

»Nej,« sagde han, »maaske er *de*, der sulter, ogsaa alligevel de ulykkeligste.«

Han havde kendt Baronesse Soffy som ung.

»Kære Ven,« sagde han sædvanlig: da var hun dobbelt saa høj.

For tredive Aar siden var Baronessens Forlovede styrtet med Hesten paa hendes Bryllupsdags Morgen. Hun havde fra da af aldrig været borte fra Stensgaard. Af

Mangel paa Interesse for Alt paa Jorden, gjorde hun godt og blev særdeles højagtet af alle.

Konferentsraadinden talte undertiden til Schrøder om Baronesse Soffy.

»Naa,« sagde hun, »lad nu det være godt; den Frugt, man ikke har smagt, min Go'e, forgifter ikke ens Liv saa længe.«

Konferentsraadinden behandlede Frøken Soffy som en forfaren Enke.

Baronesse Eline vilde til at bryde op, da Fru Berg ankom og blev kysset af Kammerherren paa begge sine Hænder.

Grev Hvide tog Afsked, og Fru Berg sagde, løftende begge sine Arme: »Herre Gud, hvor den Mand var født til at blive lykkelig.«

»Og hvorfor bliver han det ikke,« sagde Kammerherren.

»Jo, Kammerherre,« sagde Fru Berg, »det er tit, at Livet slet intet under dem, hvem det har givet alt.«

»Naa, De er Filosof,« sagde Kammerherren.

»Ja,« og Fru Berg lo, mens hun løftede Hænderne med den Bevægelse, der var hende egen:

»Det bliver man, Kammerherre, naar der ikke er blevet En andet tilbage.«

LIV OG DØD

Paa én Gang begyndte Frøken von Korbitz at raabe til Baronesse Soffy.

Det var om en Ligprædiken.

Men Baronesse Soffy *»havde ikke hørt noget om den«*.

»Naa saa,« sagde Frøken von Korbitz og faldt tilbage i sin forrige Stumhed.

Men Kammerherren sagde til Fru Berg:

»Er der overhovedet noget, De tror paa?«

Fru Bergs Ansigt skiftede pludseligt Udtryk.

»Ja, Kammerherre, paa Elskoven — saa længe den varer.

Der var et Sekunds Stilhed:

»Og paa Smærten, der er dens Enke.«

Hendes Naade havde vistnok ikke hørt efter. Hun sagde:

»Lille Fru Berg, de, der filosoferer, har kun ikke Blod nok.«

Baronesse Eline nikkede til et Ja.

Baronessen havde aldrig filosoferet. Man sagde, at hun, da hun var femogtyve Aar, var bleven lidt pludselig bortsendt af sin Fader, Baronen, paa Grund af en sund Sans for mandlig Styrke, under hvilken hun tog mindre nøjeregnende Hensyn til Indehavernes borgerlige Stillinger.

Baronessen havde derpaa tilbragt en

femten Aar i Udlandet, hvor det sagdes, at hun havde foretrukket Normandiet. Hun havde iøvrigt aldrig trivedes i Byluft.

Efter Baronens Død var hun vendt tilbage til Stensgaard og havde overtaget Gaardens Drift. Hun ledede den, ved Hjælp af yngre Forvaltere, fortræffeligt og havde indlagt sig stor Fortjeneste ved den systematiske Indlæggelse af Drainrør. Alle Egnens Landmænd var fulde af Anerkendelse.

Udenfor Vinduerne red den unge Hvide forbi.

Han hilste ikke, men saa' kun langt frem for sig, som stirrede han paa noget, der var brudt sønder, fremme foran hans Hests Hoved.

»Ja,« sagde Baronesse Eline:

»Mandfolk maa have Blod.«

Paa én Gang var de alle begyndt at tale om Bryllupper og om Giftermaal.

Byens unge Damer broderede et Tæppe, hvorpaa Frøken Helene Boeck skulde staa som Brud.

De broderede det tre Gange om Ugen, rundt i Familjerne, ved Theselskaber, mens der blev læst højt af Charles Dickens.

Fru Berg sagde:

»Det er godt, der bliver læst højt til.

»Hvorfor?« sagde Kammerherren.

»Jo,« og Fru Berg lo, »for det adspreder Tankerne.«

Kammerherren lo med og sagde pludseligt over til Adelheid, der bestandig sad i samme dovne Stilling, som en Athlet, der lader sit Legeme hvile førend Styrkeprøven:

»De broderer ikke med, Frøken Adelheid?«

»Nej.«

»Hvorfor?«

Uden at forandre Stilling sagde Adelheid:

»Alterklæder interesserer mig ikke.«

De talte videre om Bryllupper og om Frøken Boeck, hvis Kjole skulde komme fra Hamborg, og som var nedringet.

Samtalen om nedringede Brude blev almindelig.

Amtmanden havde nu altid fundet nedringede Brude mest tiltalende:

»Det gør jo dog, som min Kone siger, det Hele mere festligt.«

Hendes Naade, hvis Øjne glimtede, sagde med Spyttekoppen i sin Haand:

»Go'e Amtmand, det nytter ikke noget, en Brud maa ha'e saa meget som muligt at tage af.«

Kammerherren, der blev ved med at le, sagde :

»Naa, den Slags Ting gør man jo for Byens Skyld.«

Og Frøken Korbitz, der havde Hørerøret i Øret, men alligevel kun havde hørt en Fjerdedel af, hvad der var bleven sagt, sagde:

»Ja, der er jo altid umaadeligt fuldt til Bryllupper.«

Frøken Adelheid havde rejst sig en Kende i sin Stol:

»Bryllupper er en Prostitution,« sagde hun.

Fru Berg gav sig til at le, og Adelheid sagde:

»Hvorfor le De?«

Fru Berg svarede og blev ved at le:

»Fordi De saa sjælden siger noget, Adelheid.«

Adelheid satte sig som før og sagde:

»Jeg véd heller ikke af, der er saa meget at tale om her i Tilværelsen.«

Kammerherren sad lidt. Saa sagde han:

»Nej, ikke for dem, der véd, hvad det drejer sig om.«

Det ringede igjen. Det var Baron Ryssenfeldt og Majoren, der kom paa deres daglige Visit.

De kyssede begge Hendes Naade paa Haanden, og Kammerherren gav Baronen Haandtryk, hvad ogsaa Amtmanden havde vænnet sig til, da han i Tidernes Løb uforanderligt havde set Kammerherren gøre det.

De to Gamle dumpede ind i Konversationen om Bryllupper.

»Majoren,« sagde die Gnädige, »gaar til alle de Udstillinger.«

Majoren maatte bejae det.

»Han er jo dog for gammel til at gaa paa Klubbal.«

Den Naadige slog lidt med sin Stok:

»Kjolen, Major, kommer fra Hamborg,« sagde hun.

Majoren smilede, men Fippen gik.

»Gut, gut,« sagde han, »da verstehen sie's ...«

Baronesserne brød op, og Kammerherren og Amtmanden fulgte dem. Ved sin Bortgang kyssede Kammerherren Adelheid paa Haanden.

»De er altfor høflig,« sagde Adelheid og rakte ham sin Mund.-

Kammerherren saa' paa hende:

»Nej,« sagde han, »lille Adelheid, den er ikke for mig ...«

»Men for hvem?«

»For en Anden.«

Kammerherren og Amtmanden gik tavse henad Gaden. Endelig sagde Kammerherren:

»Saa er der altsaa én Kvinde her i Byen.«

Amtmanden saa' ud, som om han ikke var med. Naar han talte med Kammerherren, saa' han overhovedet oftest ud, som naar han præsiderede ved Amtsraadets Møder.

»Pokker til Pigebarn.«

Der gik et pludseligt Lys op for Amtmanden, der forstod, at Talen var om Adelheid — naar Amtmanden kom med, bredte der sig over hans Ansigt noget velbehageligt Glinsende, som hos en Mand, der sætter Tænderne i noget Velsmagende —:

»Ja, sagde han, »hun er jo . . . mærkelig.«

Kammerherren hørte vist ikke, hvad hans Foresatte sagde. Han talte ud i Luften:

»Og saa er hun kysk.«

Han gik nogle Skridt:

»som alle Mennesker for Resten, der har deres Sanser i Orden.«

Kammerherren tav paany, thi han talte atter ud i Luften:

»Men det ligger jo til Familjen,« sagde han.

Amtmanden saa' atter ud som ved Amtsraadets Møder.

Han havde aldrig vidst, at netop Kyskhed laa til den Familie.

De to Embedsmænd skiltes paa et Hjørne. Amtmanden gik hjem til Amtmandinden.

Amtmandinden var bestandig i sort Silke fra det Nu, hvor Raadhuset viste 12. Man kunde i hendes Stilling dog virkelig altid vente Besøg.

Amtmandens Ansigt var bedækket af en let Sved. Han kom ofte ligesom en Smule ud af sine Folder, naar han havde talt i længere Tid med Kammerherren.

»Viggo,« sagde Amtmandinden, »jeg forstaar Dig ikke. Hele Tingen er, at det er en raa Person.«

Amtmandinden glattede over et af de filerede Stykker paa Bordtæppet — der var hos Amtmandens et Utal af filerede Stykker og Visitkortskaale —:

»I Kjøbenhavn, min Ven, vilde han simpelthen ikke blive taalt.«

Amtmandinden var Kjøbenhavnerinde og Datter af en General.

Det ringede.

Amtmandinden havde to tilrejsende Stiftsdamer i Vallø til Chokolade.

Da Chokoladen var kommet ind, blev der talt om Præsten i Vallø, der var død:

»Det er jo,« sagde den ene Stiftsdame, »et Tab, der er uerstatteligt. Bramsen havde jo hele Mynsters Aand.«

»Kære Emma,« sagde den anden, »han var jo gaaet ud og ind i Bispegaarden.«

»Og en Rædsel vilde det være at faa en Grundtvigianer.«

Amtmandinden mente:

at man jo dog maatte haabe, Ministeren vilde tage Hensyn.

»Ja,« sagde den ene af Stiftsdamerne, »men Ministre nu til Dags — — og det er virkelig ikke alle Præster, som passer i de Omgivelser.«

— — —

Alle de Besøgende var brudte op, og hos die Gnädige var der spist til Middag.

Der blev spist Klokken fire.

Foran die Gnädige stod en Rødvinsflaske med rødt Lak, hvoraf kun hun og Adelheid drak. Denne Flaske var støvet og uden Etiket.

Konferentsraaden havde foran sin Kouvert en Rødvinsflaske med Mærke fra den stedlige Vinhandler.

Efter Middag var Hendes Naade alene. Hun sad i sin Mahogni-Stol, ubevægelig, mens Skumringen faldt paa, og tilsidst Gadens Lygter blev tændt. Deres Skær faldt lige paa Billedet af hendes Datter. Det var malet af Eckersberg, og Datteren sad med en mørkerød Rose i sin Haand. Hendes Naade tog ikke Øjnene fra Datterens Billede.

Hun havde den Gang været endnu skønnere.

Det var Aaret før hendes Bryllup . . . ja, otte Maaneder før hendes Bryllup.

Hendes Naades Ansigt fortrak sig en Smule.

Hun havde altid været saa ganske stille og blid. Datteren Adelheid . . .

Men ham vilde hun jo ha'e.

Vilde hun jo ha'e.

Hendes Naade blev ved at se paa Billedet:

Og saa kom deres Ægteskab, og da Barnet vel var født, og det var Liv og Død, pantsatte han den Sølvthemaskine, inden Datteren havde lukket sine Øjne . . .

Men saa var han jo ogsaa død og der var kun Adelheid tilbage.

Hendes Naades Ansigt lyste op:

Med den unge Hvide, vidste man dog, hvad Adelheid gik ind til.

En Stund blev Hendes Naade siddende i Tanker, mens Lygternes Lys flakkede hen over Datterens Ansigt.

Saa sagde hun:

»Er der Nogen?»

Ingen svarede.

Kun den døve Korbitz sad i den forreste Stue og flerede. Hun var saa øvet, Korbitz, at hun flerede lige saa godt i Mørke.

»Er der Nogen?»

Paa ny svarede Ingen.

Men saa ringede Naaden, og Schrøder kom ind.

»Gør til Rette til Whisten,« sagde hun.

»Men først kommer vel Symamsellen.«

Schrøder slog det Mahogni-Spillebord ud og satte Sølvstagerne frem.

Frøken Adelheid, der havde gaaet Tur — hun elskede Solnedgang — drejede netop ned i Hovedgaden, da hun kom imod Hr. Hansen, der gik paa samme Fortov.

Han havde aldrig hilst hende før.

»God Aften,« sagde Adelheid.

Og de gik, ad hver sin Kant, begge videre — lidt langsommere.

. . . Kammerherren kom ud af sin Port sammen med Baron Ryssenfeldt, som til Middag hos Kammerherren havde sat Smag

paa Aarets første Grøntsager, der var forskrevne fra Brunsvig.

Kammerherren mødte Hr. Hansen:

»Hm, Baron, sagde han: der gives dog beundringsværdigt skønne Dyr blandt Menneskene.«

»Ja,« sagde Baron.

»Det er kun kedeligt,« sagde Kammerherren langsomt: »at det undertiden kan koste deres Medmennesker saa megen Smerte nogen Tid at have troet, at disse skønne Dyrefigurer har nogen Sjæl — undtagen i Parringstiden.

Baronen, der sjældent talte, sagde pludselig:

»Nej, Kammerherre, De har Uret, ogsaa de Mennesker har netop altid en vis Slags Sjæl . . . thi de har Parringstid hele Aaret . . .

. . . Klokken seks en halv kom Symamsellen.

»Er hun der?« spurgte den Naadige.

»Jo,« sagde Schrøder, »Frøken Adelheid prøver.«

»Jeg vil se hende,« sagde die Gnädige.

Den Naadige gik op ad Trappen og ind, hvor hun satte sig i en Stol.

Den Naadige var ikke tilfreds. Hun rejste sig, og hun satte sig; og med sine knogledede Fingre som tegnede hun alle

Linjerne paa Frøken Adelheids Figur, rettede hun og styrede hun:

»Her sidder Hoften,« sagde hun, »og i de Dage, go'e Mamsel', saa' man en Hofte.«

Adelheid maatte vende sig, og Adelheid maatte dreje sig.

Ogsaa bagtil var det galt.

Naaden blev ganske rank, mens hun støttede sig til sin Stok.

Symamsellen stirrede, og Symamsellen sitrede, mens hun lagde ind, og mens hun lagde ud og havde et Dusin Knappe-naale i den sammenknebne Mund.

»Men der maa *mere Façon*, meget mere Façon — — —«

Det var stadig bagtil.

Symamsellen havde snart ikke flere Knappenaale i sin Mund.

»Ja, saadan, saadan,« sagde Naaden.

Hun havde kastet sin Stok, og hun gik ti Skridt frem foran Adelheid.

»Saadan.«

Hun blev ved at se paa Datterdatteren i det dejlige Brokade:

»De Mennesker, Mamsel', vidste, at et Fruentimmer er et Fruentimmer.«

Hun saa' bestandig paa Datterdatteren. Over det gyldne Brokade tegnede hver

en Aare sig blaat, som et Net, som et Væv over den unge Hals:

»Godt, godt,« sagde Naaden, der tog sin Stok igen.

Hun stod endnu et Øjeblik:

»Ja, ja,« sagde hun — og det var som talte hun mest til sig selv:

»De Mennesker kendte Livet.«

»Hvad er Hvide?«

»Rizzio,« svarede Schrøder, der stod hos.

»Hm.«

Naaden havde vistnok glemt den galante Skotlænderindes intime Historie.

»Hm, — hvad har han paa?«

»Han er i Rødt,« sagde Schrøder.

Adelheid havde intet hørt. Hun stod i den gyldne Brokade foran det store Spejl og smilte. Der var noget over hende, som tog hun Maal af sig selv.

»Ja, saa Tak,« sagde Naaden.

»Farvel, Mamsel'«.

Adelheid og Syjomfruen blev alene. Forsigtigt tog Syjomfruen Kjolen af og løsnede Naal efter Naal.

Frøken Adelheid stod, næsten nøgen, foran det gamle Spejl.

»Ja, saa Farvel, Frøken.«

Frøken Adelheid vendte sig ikke.

»Farvel.«

Hun blev længe staaende, ene, under Lysene, smilende, ikke til sig selv, men som til den store Nydelse.

Henne ved Døren var Frøken von Korbitz kommen ind, og pludselig saa' Frøken Adelheid hende i Spejlet.

Hastigt kastede hun en Kaabe om sig.

»Korbitz,« raabte hun.

»Skal De til Karneval i Aar?«

»Nej,« sagde Korbitz, »ikke i Aar.«

»Er det sandt?«

»Ja, ikke i Aar.«

Frøken Adelheid klædte sig paa. Da hun kom ned, sad de Gamle ved Whisten.

Man hørte ikke andet end Kortenes Fald.

»Vil Du hente »Berlingske,« sagde Naaden.

Adelheid gik gennem Stuerne ind i Konferentsraadens Værelse. »Berlingske« laa foran ham paa Bordet. Han sov. Naar Konferentsraaden blundede, aftog han Parrykken og erstattede den med et Lommetørklæde. Konferentsraadens Lommetørklæder var mangefarvede.

Frøken Adelheid gjorde sig ikke den Ulejlighed at vække ham. Hun tog kun Avisen og bragte den ind.

De Gamle afbrød Spillet og læste Døds-
Annoncerne. Det var Baronen, der læste
dem en efter en.

»Saa spiller vi videre,« sagde Naaden.
Og de spillede igen.

Adelheid havde sat sig i den midterste
Stue foran det gamle Klaver. Hun aab-
nede det og slog nogle Akkorder an.

»Hvorfor spiller hun?« raabte Naaden
til Kørbitz.

»Ja, hun spiller,« svarede Kørbitz.

Whisten gik sin Gang....

De to gamle Herrer tog Afsked, og
Hendes Naade skulde i Seng. Schrøder
støttede hende.

Hendes Naade blev klædt af og sad op-
rejst i sit store Leje.

»De Jomfruer,« sagde hun, »véd aldrig,
at et Fruentimmer skal være et Fruen-
timmer.«

Schrøder lagde Røgelse paa Kakkelovns-
gløderne og gik. Det var en Vane hos
Hendes Naade, at Røgelse skulde der være
om hendes Seng.

I alle Stuer var der tyst.

Frøken von Kørbitz filerede, og Adel-
heid stod lænet til et Vindue. Det kunde
hun, om Aftenerne, gøre i Timevis.

Inde hos Konferentsraaden, til hvis Stue

Døren var bleven lukket, blev der talt meget, muntert og højt.

Konferentsraaden fik sin Toddy, der serveredes af Schrøder. Og der gik altid ligesom saa livligt Hul paa Konferentsraaden og Frøken Schrøder, naar Hendes Naade var kommen i Seng.

Dagene skred.

Paa Klokkeslettet forlod Hendes Naade sin Seng, anbragtes foran sit Toiletbord og modtog af Schrøders Haand sin The.

Konferentsraaden gjorde sit Morgenbesøg, Kørbitz kom ned; bredarmet og stum, sad hun ved sit Vindu, mens Uhrene maalte Tiden.

»Hvor er Adelheid?« spurgte Hendes Naade.

»Frøken Adelheid har redet.«

»Hm,« sagde Hendes Naade.

»Og nu er Frøken Adelheid i Bad.«

Hendes Naade nikkede.

»Det er godt,« sagde hun, »Ungdommen skal pleje sig.«

Hendes Naade sad lidt:

»Mon hun har Essentser?« sagde hun.

Schrøder svarede ikke.

»I min Tid, min go'e, sagde Hendes Naade, »forstod Kvinderne at vaske sig.«

Schrøder sagde:

»Doktor Meier siger, at det meget Vand ophidser.«

Hendes Naade lo lidt, før hun sagde et stygt fransk Ord, der begynder med M:

»Bade skærper,« sagde hun.

Frøken Adelheid havde Essentser. I en lang Time laa hun i det lunkne og krydrede Vand bag den laasede Dør. Thi selv Stuepigens Væren om hende var Frøken Adelheid ubehagelig, naar hun var i Bad, og hun klædte sig af, og hun klædte sig paa — alene. Hun tog det mælkehvide Vand op i de hule Hænder og gød det over de runde Skuldre, med et Smil, som om hun salvede sig.

I Middagstiden gik hun Tur.

Baron Ryssenfeldt og Majoren mødte hende.

Majorens Næse var ligesom endnu en Tomme længere fremme end vanligt — maaske fordi det gled mod Foraar. Han stoppede op og stoppede op.

Han var nærmest forundret, saa selv det tyske Mæle forgik ham.

Men Frøken Adelheid — hun var sortklædt — havde ogsaa en mærkelig Rejsning.

Majoren blev ved at se efter hende.

»Und Ich habe Sie als Kind gekannt.«

»Wie eine Priesterinn,« sagde han, »wie eine Priesterinn.«

Majoren glemte rent at se paa alle de andre »niedliche Gesichter«.

Majoren stolpede af, mens han var falden i Tanker. Majoren virkelig *tænkte*.

»Aber, Freund,« sagde han, og han standsede igen:

»Es geschieht ja immer.«

Majoren sagde ikke, hvad det var der skete — altid.

Frøken Adelheid gik hen ad Landevejen, og Menneskene, hun mødte, hilste hun som den, der giver en Almisse uden selv at vide, hvilken Mønt hun giver.

Den unge Hvide red forbi.

Og da han var borte, saa' Frøken Adelheid pludselig for sig hans ranke og skønne Skikkelse, som en Staaifjeder rettet paa Blodshestens Ryg.

»Hvor han er køn,« tænkte Adelheid; og hun drev ind over Markerne, hvor Vintersæden stod strunk og grøn og saa levende. Der var en egen Duft af Muld og af Spirer og af den stræbende Rug.

Frøken Adelheid bøjede sig og plukkede et Bundt af de halvt udvoksede Rug-Planter.

Hun havde altid elsket det stærke Grønne.

Hun gik ned imod en Bænk med Rug-Buketten i sin Haand. Foran hende laa Marker og Fjord i Lys.

Hun sad der længe, under den høje Himmel.

Hun glemte sine Rug-Planter, da hun rejste sig og gik videre hjemad.

Pludselig lød en Stemme i hendes Øre:

»Frøkenen har glemt Deres Blomster.«

Det var Skriveren, Hr. Hansen, der stod bag hende med Rugplanterne i sin Haand. Hans Lød var rød og hvid i et Ansigt, der skælvede let.

»Jeg? . . . Tak.«

Frøken Adelheid rakte sin Haand ud efter de stærke Straa og lod fem eller seks blive tilbage i Hr. Hansens nøgne Hænder.

»Tak,« sagde hun igjen.

Og hun gik.

— — —

De fire Gamle var ved deres Whist.

»Kørbitz, det er *Dem*.«

Stum og hastigt slap Frøken von Kørbitz Kortet. Det var om muligt — usikkert af hvilken Grund — som om Frøken von Kørbitz var bleven endnu døvere i de aller-sidste Dage.

De fire spillede videre i Skæret af Lysene,

mens Schrøder bragte Theen ind sammen med de smaa Rug-Kiks.

»Hvor er Adelheid?« spurgte Hendes Naade.

»Frøken Adelheid er i Klubben. De prøver.«

Frøken Hoppe prøvede daglig med de stedlige Tambouriner. I Aften var der Prøve i Costume.

»De sover, Major,« sagde Hendes Naade.

»Ja,« sagde Majoren.

Majoren faldt virkelig ofte i Grublerier.

»Hvor sa'e De, hun var?« sagde han til Schrøder.

»Hvem?«

Frøken Schrøder havde et eget Tonefald overfor Majoren som *de* har, der véd sig paa den gode Vej, naar de taler til uforbederlig Verdslighed.

»Frøken Adelheid,« sagde Majoren.

Han havde altid før sagt »die Kleine«.

»Frøken Hoppe prøver,« sagde Schrøder.

Det ringede og det var Postbudet med »Berlingskes« Morgenavis.

»Læser De, Baron,« sagde Hendes Naade.

Baron Ryssenfeldt foldede Bladet ud med de magre Hænder og læste højt, hvad han plejede. Men det var, som om ingen rigtig hørte.

Naaden sagde kun:

»Listen er altid lang om Foraaret.«

Baronen blev siddende med Bladet i sin Haand. Hendes Naade slog med Stokken:

»Saa gaar vi videre,« sagde hun.

Det gav et lille Ryk i Baron Ryssenfeldt. Hans Øjne var i Avisen faldne paa det kongelige Teater, og han sagde med en underlig forandret Stemme:

»De spiller »Svend Dyrings Hus«.«

Meget langsomt lagde han Avisen sammen:

»Det var et dejligt Stykke.«

»Husker det ikke,« sagde Hendes Naade.

Baronen blev ved at sidde og stirre frem for sig.

»Jo,« sagde han, »det var et dejligt Stykke.«

Frøken von Kørbitz, der troede, at de stadig var ved Annoncerne, spurgte:

»Hvem er det?«

Men Hendes Naade sagde:

»Teater er Løgn, min go'e Baron. Jeg har aldrig set de Folk vise os det Rigtige.«

Frøken von Kørbitz havde faaet raabt »Svend Dyrings Hus« ind i Øret og nikkede.

»De véd,« sagde Baronen, »det Stykke med Æblet og Runerne.«

»Saa spiller vi,« sagde Hendes Naade.

— — —
I Klubsalen prøvede Frøken Hoppe.

Damerne var udmajede, og Herrerne var meget lidt paaklædte.

De holdt Tambourinerne, som var Tambourinerne Haandvægte.

Hr. Hansen dansede midt i Salen med en sort-kruset og vilter lille Person.

Stærk og bred af Hals saa' han, midt i Svingom'et, ud som en ung Gladiator, der, før Kampen, ligegyldig leger med de navnløse Smaavæsener.

Byens Fruer sad som Publikum langs Væggene paa det røde Damask.

Midt iblandt dem sad Adelheid.

Hun rørte sig ikke, og hun talte ikke. Kun hendes Læber var let strakte frem og lidt aabnede som ens, der bøjer sig frem for at drikke.

Prøven var forbi.

Hr. Hansen stod i Døraabningen, lænet til Stolpen.

Frøken Adelheid havde Rug-Planter i sit Bælte ...

Fru Berg brød ind til Konferensraadindens Whist. I Kaabe og Hat og saa med et Plask satte hun sig i en af Naa-dens Stole:

»De har prøvet,« sagde hun.

»Hvordan er det,« sagde Hendes Naade.
Fru Berg lo.

»Naa,« sagde hun, »hvordan er Frøken Hoppe?«

»De haandterer Tambourinerne, som var de Budding-Laag.«

»Men,« og Fru Berg lod sine Hænder falde ned mod sine Knæ, »du almægtige Gud, hvad han har for en Krop . . . Hvad er det nu han hedder, denne Hansen . . .«

»Hvor er Adelheid,« spurgte Hendes Naade.

»Frøken Adelheid er gaaet op,« svarede Schrøder.

»Naa, saa drikker vi The.«

Der maattes hentes mange flere Kiks ind til Fru Berg, der aad, som havde hun tærsket.

»Kære Naade,« sagde hun, »man faar en Appetit paa de Hoppe'ske Prøver, som havde man været i Cirkus.«

»Vi har Mad i Huset,« sagde Hendes Naade, der i og for sig ikke satte Pris paa, at man ved hendes The nød mere end sine tre-fire Kiks.

Fru Berg forstod meget vel Tonefaldet, men spiste videre.

»Kære Schrøder,« sagde hun, »De giver mig lidt Tunge paa de næste.

Det var hendes Vane saa at sige at forlange ind af Fødevarer, hvor hun kom.

Alt medens hun spiste, vendte hun stadig tilbage til Hr. Hansen og hans Skabning.

»Naade,« sagde hun, »man skulde ikke tro det, men denne Skriver er pragtfuld, naar han faar Klæderne af sig.«

Hendes Naade nikkede som den, der hører en Ting, hun véd:

»Min go'e, det gaar saadan med alle smukke Mandfolk.«

Frøken Adelheid var i sine Værelser.

Empire-Kronen havde hun ladet Stupigen tænde. Det sorte Silke-Slæb faldt ærbødigt efter hende, mens hun vandrede langsomt op og ned.

— — —

Det var Karnevals-Aftenen Klokken ni.

Alt, hvad der hed Karether, rumlede gennem Gaderne.

Hendes Naade havde indstillet sin Whist. Hun sad alene, og i Stuerne var der ikke tændt.

Schrøder kom ind.

»Gaar *han* der?« sagde Hendes Naade.

Schrøder troede nok, at Konferensraaden gik der et Øjeblik — sammen med Majoren.

»Hm,« sagde Hendes Naade. »Det gamle Mandkøn er forrykt.«

»Hvor er Korbitz?«

»I sin Stue.«

»Hun bliver jo hjemme i Aar.«

»Ja.«

Og Schrøder sagde:

»Frøken Korbitz har jo sin underlige Tid, Deres Naade, i disse Dage.«

Hendes Naade nikkede.

»Det er de gamle Skader,« sagde hun, hun kommer aldrig over dem, Skrog.«

De gamle Skader var for Frøken Korbitz en trediveaarig Jensen, som var kommen til Verden i Frøken Korbitz Ungdom og uden kirkelig Velsignelse. Han døbttes derfor Jensen og drev nu i Viborg Vinhandel.

Stuepigen kom ind.

»Er Frøken Adelheid færdig?«

»Ja, Deres Naade, Frøkenen venter.«

Naaden rejste sig.

»Lad Kronerne tænde,« sagde hun.

»Der er tændt.«

»Saa vil jeg derop.«

Midt i Salen ventede Datterdatteren paa sin Bedstemoder. Under de halvhundrede Lys aabenbarede Renaissancens Brokade hvert Led og hver en Del af hendes Kvindeskønheds Pragt.

Hendes Naade stod rank og uden at tale. Saadan ser en Marmorets Mester paa det fuldendte Værk, hans Haand har dannet.

»Gaa,« sagde Hendes Naade.

Frøken Adelheid gik. Heller ikke hun talte. Brokaden gled for hvert Skridt, hun tog, over fra Farve i Farve.

Og hun rakte sig frem, den gamle, saa hendes Mund naaede Datterdatterens Pande til et Kys.

Hendes Naade gik ned. Lys vilde hun ikke have tændt. Maaske vilde hun ikke, at nogen skulde se hendes Ansigt. Men hendes Øjne var saa store i Mørket.

Adelheid var alene. Hun ventede paa Vognen.

Saa pludselig stod Grev Hvide i Døren.

»God Aften,« sagde han.

Slank og fin tegnede han sig mod Væggen i Rizzios vinrøde Fløjl, som en Mesters Billede af en af hans egne store Ahner.

»God Aften,« sagde Adelheid.

Hvide blev endnu blegere ved Tonefaldet i hendes Stemme — thi Adelheid havde talt, som hun saa ofte talte til Georg, hans Kammertjener, naar han, før en Middag, i Forhallen derhjemme aftog hendes

Kaabe —, men efter et Sekund bøjede han sit Ansigt over hendes Haand:

»Ja, her er Rizzio,« sagde han.

»Men, Frøken Adelheid,« og han vidste, hun ikke forstod ham, eller endogsaa sandsynligvis slet ikke hørte, hvad han sagde, og han talte alligevel — »Barmhjærtigheden er død, og der gives ikke en Gang længere Mordere.«

Et Nu maaske forandrede Frøken Adelheids Ansigt en Kende, og maaske et Sekund havde hun saameget som hørt Hvides Stemme.

»Skal vi saa køre,« sagde hun.

»Ja,« sagde Hvide, »Kærren er der.«

De kørte bort.

Der var stille i Huset.

Frøken Kørbitz aabnede lydløst sin Dør og gik forsigtigt, ad mange Biveje, ned i Haven. Den rustne Træport fik hun lukket op, og hun gik ud i Gyden.

Frøken von Kørbitz var i Nonne-Dragt og Galoscher.

... Hendes Naade laa i sin Empire-Seng uden at kunne sove.

Hun ringede og forlangte Sukkervand.

»Er Kørbitz hjemme?« sagde hun.

Frøken Schrøder havde været ved Kørbitz Dør — Frøken Schrøder havde

været der flere Gange —, men der var lukket af.

»Det er godt,« sagde Hendes Naade.

»Min go'e,« sagde hun, »det gør man ikke. Man skal ikke spionere Ungdommen, — lad dem om det.

I det store Hus var der ganske tyst. Kun de gamle Ure maalte Tiden.

— — —

I Klubsalen var de Frøken Hoppe'ske Springdanse endt, og de neapolitanske Fiskere havde dækket deres Nøgenhed med sorte Benklæder og Domino, mens Neapolitanerinderne gik, rødkindede og kunstnerstolte, rundt og modtog Lykønskninger af deres Familje.

Ude paa Gulvet dansedes der.

De meget svedige Par, hvis Bomulds-Fløjl var dækket af særdeles meget Støv — Klubværten anvendte ved de højtideligste Lejligheder Wienerkalk, der udspreddes paa Gulvene — holdt op at danse, et efter et, og midt under Støjen af Stemmernes meget Brus dansede Frøken Adelheid og Byfogdens Skriver alene. I hans Fiskerdragt syntes hans Mands-Skabning nøgen, medens han, med et bestandigt Smil, i Valsen, som førte hende mod det Maal, han kendte.

Ansigt lyste mod Ansigt.

Ligbleg, mens, ved hendes Trin, Brokaden knitrede mod hendes Dansers Lemmer, gled Frøken Adelheid frem, med næsten opspilede Øjne. Midt ude paa Gulvet stod den gamle Major — han var i gul Domino og Fippen var sortfarvet — sammen med Grev Hvide og Kammerherren.

Kammerherren var den eneste, som bar Civil; i sit Knaphul havde han Æreslegionens Baand.

Majoren virrede ustandseligt med sin Parykblok af et Hovede, medens Fippen gik:

»Wie eine Priesterinn, wie eine Priesterinn,« blev han ved at sige.

Naar Majoren endelig havde fundet et Ord, slap han det altid nødig.

Kammerherren smilte og, vendt til Hvide, sagde han, uden at tage Øjnene fra Adelheid og sin Skriver:

»Ja, unge Ven, der er maaske noget om dette med Parrings-Valg.«

Majoren var trippet bort, som kunde hans slunkne Ben ikke holde sig stille.

Sammen saa' Hvide og Kammerherren ufravendt paa de to skønne Skabninger, der dansede.

Hvides slanke Haand skælvede om Rizzios Luth.

»Nu rejser jeg,« sagde han og tog ikke Øjnene bort fra de to, der dansede.

Kammerherren hørte maaske ikke straks. Der var over hans Ansigt, medens ogsaa hans Øjne bestandig hvilede paa Adelheid og hendes Mand, et Udtryk af lykkelig Aandsfraværelse som hos den, der pludselig er borte, reven tæt ind til et lyst Minde.

Saa sagde han:

»Rejse — — igen?«

»Ja.«

Rizzios »Ja« naaede pludseligt Kammerherrens Øre:

»Og igen for at male?« sagde han.

»Nej.«

Hvide stod et Nu. Hans Ansigt var saa blegt, som var det alt *hans* Legemes Blod, der glødede i de to Elskendes Ansigter.

»Nej,« sagde han igen, »for, Kammerherre, at naa et større Maal.«

»Vel det største ...«

Han tav et Øjeblik, og en Smule sagtere sagde han:

«At blive sin Smærtes *Herre*.«

Der var noget eget pludseligt i Maaden,

hvorpaa Kammerherrens Haand lagde sig ned over Rizzios Luth, noget eget pludseligt, saa Haandbevægelsen næsten syntes et Kærtegn:

»Hvide.«

Og, mens hans Stemme pludselig fik en Klang af Harme eller maaske Foragt, sagde han uden at tage Øjnene fra disse to Sammenparrede:

»Hvide, at *dette* skal kunne berede *Mennesker* saa megen Lidelse.«

Men pludselig skiftede Kammerherren atter Tone:

»Naa, bedste Hvide, naturligvis har de unge Mennesker Ret.«

Han saa' lidt ud for sig:

»*Jeg véd ikke af, at Livet er til andet.*«

Bag ved dem var en sortklædt Figur skudt op; det tætte Nonneslør var hendes Maske.

Dansen holdt op.

Kammerherren sagde:

»Saa, Hvide, saa knækker vi Halsen paa en Flaske.«

Hvide foer let sammen:

»Ja, til Afsked,« sagde han.

Og i Døren, idet han gik, løftede han Øjnene, og betragtede længe Loft og Vægge, som én, der til allersidst vil indprente sig

ogsaa Rammens Form om et Billede, han aldrig skal glemme.

— — —

Hendes Naade kunde bestandig ikke sove.

Hun havde ladet de store Vokslys tænde og, oprejst, sad hun midt i sin brede Seng.

Hun vidste ikke selv, hvorfor saa mange Minder kom, og det ene tog det andet — just i Nat.

Det var jo dog saa længe, længe siden — længe siden, nu.

Hendes Naade fik kølende Pulver.

Ja, saa længe siden — nu.

Og alligével — det var som hele hendes Livs de mange Mænd satte hinanden Stævne, Ansigt ved Ansigt, og bøjede sig, Skulder ved Skulder, en brystbred Skare, ned over hendes Seng.

Stuepigen, der gik hid og did, sagde:

»Det er Deres Naades Mareridt.«

»Deres Naade, det gaar over.«

Men die Gnädige svarede ikke.

»Nu kan Du gaa i Seng.«

Det begyndte at lysne.

I Dagens første og graalige Skær saa Empire-Sengens buttede Amoriner ud som fordrejede Gnomer, og Loftets blaa Lampe,

der hang just over Fodenden af Hendes Naades gamle Leje, lignede et stort og uhyggeligt Øje, der netop var bristet.

Hendes Naade stod op. Hun klædte sig paa selv, og i Halvmørket famlede hun efter den vante Stok.

I de store Stuer var der lysere, Morgenens var ved helt at bryde frem. Støttet til sin Stok gik Naaden rundt fra Stue til Stue; alle Døre lod hun, hvileløs, staa aabne.

Uhrene blandede, gennem det hele Hus, deres langmodige Dikken.

Naaden gik videre — op ad Trappen, frem langs Gangen, ind overalt.

I den store Sal brændte Kronernes Lys endnu. De havde vel glemt at slukke dem. De sidste Tander blaffede og sluktes gult mod den fulde Dag, der kom.

Naaden saa' det ikke. Hendes Naade gik videre.

I disse Stuer havde hun ikke været i Aar og Dag; i Aar og Dag ikke paa disse Trapper. Men hun gik videre. Over Gaarden, hen til Husets lille Port, som hun aabnede med en Haand, som Kulden havde gjort blaa-vid, som Haanden paa et Lig.

Bag den aabnede Dør traadte hun frem i Haven, og pludselig blev hun staaende.

HERMAN BANG

Ret imod hende, lige mod Solen, der kom, saa' hun i Pavillonens store Vindue, hyllede i samme Kaabe, Adelheid og Mandspersonen, nøgne, sammenslyngede, som en 'Dobbeltstatue, hvis Hjærter banker.

Et halvt Minut blev Hendes Naade staaende — alt hendes Ansigt var blevet gult, og paa en Gang saa' hun ud, som var hun hundrede Aar — saa løftede hun sin Stok.

Men kraftesløs faldt Armen ned.

Og hun gik.

— — —

Fra den Dag forlod Hendes Naade ikke mere sin Seng.

Og kun Stuepigen, der var om hende, saa' i Halvmørket hendes Ansigt, som die Gnädige ikke mere plejede.

EN FORTÆLLING

OM

DEM DER SKAL DØ

TIL FRITZ BOESEN

Den gamle Baron staar op Klokken syv. Naar »Svendsen«, knælende ned paa Gulvet, med sin krogede Ryg, har knappet hans Gamascher, viser Uret ti Minutter i otte.

Det var Hans højsalige Majestæts Skik at foretage sin første Spaseretur i Parken Klokken otte, ledsaget af sin jourhavende Kavallér, der ventede Majestæten i Havesalen.

Siden den Tid har Baronen i tredive Aar bibeholdt Klokkeslettene for sin Dags Begyndelse.

Naar Baronen sætter sig ved Bordet i sin Dagligstue, hvor Svendsen bringer ham Teen, som han nyder af en stor kinesisk Kop, en Gave fra Hans højsalige Majestæt, der elskede Snurrepiberier, er han iført sort Frakke og graa Benklæder, som i fyrretyve Aar uforanderligt har været af samme Farve.

Baron Ryssenfelt har i sit Livs otte og halvfjerdsindstyve Aar aldrig tilladt sig selv at have Slaabrok.

Det er hans Formening, at Slaabrok ikke er noget Klædningsstykke.

Naar den kinesiske Kop er tømt, begynder Baronens Dagværk.

Han tager de store blaa Konzeptpapiers-Ark frem af den kronede Mappe, og han bøjer deres brede Margin med sin magre og fine Haand, før han begynder at skrive.

De mange Aar har gjort ham langsynet, saa han holder Hovedet saa underlig tilbage, mens han skriver møjsomt med sin rystende Haand, der sætter hvert Bogstav hen som i et pludseligt Sæt, som om det kostede ham Anstrængelse; og efter hver Linje stanser han, som var hver enkelt Linje ham et Arbejde.

Men uden at ophøre bliver han ved — de smalle Læber falder helt ind mod de skinnende, indsatte Tænder — i tre Timer, og fylder Ark efter Ark med de usikre og ligesom allerede forflygtigede Bogstaver.

I Huset er der ganske stille.

I Spisestuen sidder Svendsen lige ved Døren til Dagligstuen ubevægelig, ret op og ned, paa en Stol, som havde han endnu *jour* i Sorgenfris Forgemak.

Ude i Køkkenet færdes Line, der bærer en uhyre mørkebrun Paryk over sit skarlagensrøde og indskrumpede Ansigt, lydløst

i sine Tøjsko. Hendes Formiddag gaar hen med »at holde Køkkenet blankt«. Det kunde dog hænde, at Baronen kunde ville noget og saa' derind. Det *er* aldrig hændet — uden én Gang om Aaret: Juleaften; naar Baronen og Hr. Majoren nyder Æbleskiverne, kommer Line ind i Spisestuen paa hvide Uldsokker, og hun nejer ved Døren, og hun nejer foran Bordet, og hun nejer, naar Baronen klinker, og Majoren kniber hende i Armen.

»Skaal, Line,« siger han.

Men Nytaarsaften gaar Baronen ud til Line, og foran det skinnende Køkkenbord, hvor der lyser to Vokslys i Messingstager — for i Juletiden til de Hellige tre Konger brændes der hos Baronen altid Vokslys — holder Svendsen sig saa rank, han kan, og Line nejer efter at have afskuppet sine Sko, mens Baronen siger:

»At Line saa maa faa et godt Aar« og Baronen klinker.

»Og Svendsen li'edan: glædeligt Aar.«

Og Baronen gaar igen, mens de to gamle Tjenestefolk bliver siddende, i Skæret af Vokslysene, lige overfor hinanden.

»Ja, hva' mon saa det nye Aar ska' bring'?'« siger Line.

»Et Aar ka' bringe meget,« siger Svendsen.

Line nikker:

»Ja, det kan 'et,« siger hun.

Og de sidder atter tavse, som de har siddet hver Nytaarsaften i tredive Aar, mens Aar kom og Aar gik — og har intet bragt.

Men Baronen gaar tilbage til Dagligstuen, hvor Majoren venter i Kjole og det store sorte Halsbind, der ligesom stiver det rokkende Hoved af, og de sidder begge tavse, hver i sin Stol, medens Uhret dikker til tolv.

Saa nikker Majoren pludseligt, og ud i Stilheden siger han:

»Ja, Baron, det var den Gang«.

Og Baronen bøjer Hovedet to Gange og svarer — som var der i de seks Ord fortalt en lang Historie:

»Ja, Major, det er længe siden«.

De sidder atter tavse, hver i sine Tanker, mens Uhret bliver ved at dikke mod tolv.

Paa Slaget bringer Svendsen højtidelig den gamle Madeira, og Baronen skænker i de to Glas, mens Majoren rejser sig:

»Saa Tak for i Aar, Major«.

»Tak for i Aar, Baron«, og de støder Glassene sammen.

Lysende med Armstagen følger Baron

selv Majoren ned — denne ene Aften — og han lukker atter Porten bag ham, tungt, som lukkede han for selve Aaret.

»Svendsen kan gaa til Ro«, siger han, naar han kommer op.

Nytaarsnat har Baronnen altid villet være ene.

— — —

Baronnen bliver ved at skrive, med det sært tilbagestrakte Hoved, mens Aarerne i den magre Haand sitrer, og det blaa Ark fyldes, langsomt, med den møjsomme Skrift.

Han skriver til halvtolv. Blodet er ligesom sprunget helt frem i de gamle Øjne af saa længe at stirre paa det Sort paa Blaafarvet.

En halv Time efter ringer det. Det er Majoren. Svendsen lukker op, og Majoren stikker sin holstenske Fip ind ad Døren — man har hos Majoren altid den Følelse, at Fippen nysgerrigt kommer først gennem en Dør — og han stolprer gennem Gangen med sin Stok; der er noget eget lebendigt ved Majorens Stolpren, og han banker paa Baronens Dør med tre smaa Knups, som Lieutenanterne bankede paa Messedøren i Itzehoe.

Baronnen, der gennemlæser sine blaa Ark, vender Hovedet og nikker:

»Det gaar smaat, Major«, siger han; »de trætte Øjne kan næppe læse, hvad Haanden har skrevet«.

»De skrifer Dem blint, Baron.

En gammel Mand som De« — Majoren er to Aar yngre — »sitter sig i Solen og blifer Filosóf«.

Majoren bliver næsten hidsig. Baronens Skriveri er deres evige Strid:

»Gnädige«, siger han til Konferensraadinden, deres eneste Jævnaldrende i Staden: »han skrifer sig blint — — og hvorfor — hvorfor? ... Gnädige, han skrifer seks Skuffer voll, och bagefter vil ingen Menneskebarn kunne læse, hvad han har skrefet« ...

»Major, det er nu hans *Idé*«, siger Konferensraadinden, der Dagen lang sidder i samme Stol ved Siden af sin Spyttekop og sin Pengepung; »la' ham ha'e den, la' ham ha'e den ... Jeg be'er ham ofte nok om at skaane sig« ...

»Men man faar det samme Svar, Major; vi er saa faa tilbage, der har kendt ham, vi maa gøre vor Pligt ... og rense hans Minde.

»La'e ham skrive, min Go'e, la'e ham skrive« ...

Og mens hun slaar med sin Elfenbensstok mod det hvide Gulv, siger hun med

en egen raa Stemme — som den, der har set meget eller alting —;

»Og Verden staar ligegodt, om nogen kan læse det bagefter eller ikke« ...

Der ties lidt.

»Ach ja, ach ja«, siger Majoren, og hans Fip falder ligesom lidt ned mod Brystet:

»Kann schon sein« ...

... Baronen har lukket sine Memoirer om den Højsalige Majestæt, og han svarer paa Majorens Ord kun:

»Saa gaar vi vel«.

»Ja, Baron«, og Majoren humper op. Bag Baronens Ryg skubber han Muffedisserne tilbage, som er gledne frem over Haanden. Majoren maa gaa med Muffedisser — hans Husholderske fordrer det — men han skjuler dem under sine Manchetter, hvis Sølvknapper er en Souvenir fra Landgreven af Hessen.

Majoren havde modtaget dem efter en Parade.

Knapperne var af Sølv. Landgrevens Souvenirs indskrænkede sig bestandig til Sølv:

— Sie sind ein hübscher Kerl bei einer Parade, havde Landgreven sagt, og Majoren gentog det ofte:

»Ach ja, ach ja, damals gab's Kerle beim Regiment« — Majoren talte altid tysk, naar han mindedes Itzehoe — »aber was können sie jetzt?«

»De kunde dø ved Dybbøl«, sagde Baronén, hvis Stemme let kom til at dirre, naar der var Tale om Hertugdømmerne.

Men Majoren, der stadig saa' Paradepladsen ved Itzehoe for sine Øjne, sagde:

»Kann schon sein, kann schon sein« ... og han føjede pludselig til, som om han vaagnede:

»Hübsch aber sind die Kerle nicht«.

. . . Svendsen havde hjulpet Baronén Frakken paa, og de to Gamle kom ud paa Gaden. Baronén gik forrest, rank endnu, mens Majoren, stadig to Skridt bag ham, satte Podagrafødderne med de lysegraa Gamascher — om Sommeren bar han dem hvide — mod Brostenene, som blev han trukket op for hvert Skridt, han tog. Hovedet, holdt han frem, som en gammel Jæger uvilkaarlig gør, naar han færdes paa Revieret.

Hvert Øjeblik blev han staaende: der var paa det andet Fortoug gledet et Par lyse Parasoller forbi, halvt skyggende over de unge Ansigter. Der skød Smaaglimt

frem fra Majorens Øjne, og Fippen gik op og ned, op og ned, i smaa Ryk.

»Kommer De«? sagde Baronnen.

»Niedliche Gesichter«, sagde Majoren og humpede videre for at naa sin Fælle.

»Hvem var det«? spurgte han, og han blev ved at stikke den haarede Næse, som snuste han til en fjern Odeur, frem i Luften.

»Kender dem ikke«, sagde Baronnen, der altid blev ved at gaa uden nogensinde at forandre Trit, som gjaldt det endnu at holde Skridt med den sig i Slotsparken promenerende Majestæt.

»Kender dem ikke«.

Med Undtagelse af Baronesserne paa Stensgaard, Konferentsraadinden og sine Fattige gav Baronnen sig ikke hen til at kende denne Bys Indvaanere.

»Aber niedlich, aber niedlich«, sagde Majoren og stansede igen.

Kvinder bragte ham altid til at tale tysk ligesom hans militære Erindringer.

Majorens Kvindeglæde var det stadige Stridspunkt med Konferentsraadinden:

»Gamle Nar«, sagde hun og spyttede i sin Spyttekop.

»Gnädige« ...

»Ja ... han gør sig latterlig, Major« ...

»Hvad har en gammel Mand uden

sine Øjne«? sagde Majoren, hvis Stemme blev rystende.

»Han har saagu' ogsaa Hænder, Major«, sagde Konferensraadinden med *dens* Vægt, der véd, hvad hun siger:

»Og en gammel Mand gaar ikke Ungdommen i Vejen med sine Knogler«.

Majoren tav med en fremskudt Fip, der trodsede.

... »Kommer De, Major«, siger Baronen. Majoren er stanset igen.

De to Gamlinger vandrer i en Time. Saa gaar de hver til sit. Baronen lægger Kabale før Bordet. Det er altid den samme, Prinsessens Kabale, som han om Aftenerne i Havesalen — mens den Højsalige Majestæt spillede Whist — lærte af Hendes kongelige Højhed, Hertuginde af Augustenborg.

Majoren humper hjemad, mens Fippen ustanseligt virrer.

Den eneste Gade, hvor Majoren aldrig stanser, er hans egen: hans Husholderske har Spejl. Majoren skotter til Spejlet, over hvilket der, bag Vinduet, rager en Hovedbedækning frem, ikke ulig en Turban.

»Morgen«, siger han, naar han kommer ind.

Den husholdende Dame har ikke for

Vane at bruge overflødige Ord: hun smækker kun, naar Majoren er vel inde, Døren i, som smækkede hun i for et Bur.

... Klokken seks spilles der Whist hos Konferentsraadinden.

De drikker alle Te, som bydes om paa en Sølvbakke af Schrøder, der er den yngste i Huset og tresindstyve Aar — mens de taler om gamle Dage og Mennesker, som kun de kender.

Efter Teen bringer Postbudet Posten. Der er altid kun »Berlingske« — de, som skrev Breve til »die Gnädige«, er ikke mer — og de læser Avisen. De læser hver Dag Dødsfaldene. Baronens læser den lange Spalte højt, med sit langsomme Maal — død efter død.

»Kender dem ikke«, siger Konferentsraadinden: »Er ikke fra vores Tid«.

Og Baronens bliver ved at læse:

»Geheimeraad v. Nützbøll, Storkors af Dannebrog« ...

De lytter alle: det er en af deres Kendinger.

»Hvad mon han døde af«? siger Konferentsraadinden.

»Det staar der ikke«.

»Hvor gammel var han«?

»Tre og firs« ...

»Ja, tre og firs, ja ... han var tre Aar ældre end Fætteren paa Kroghshøj, nu husker jeg, nu husker jeg ... tre Aar ældre«.

Baronen siger med sin monotone Stemme:

»Ja, rigtigt, rigtigt ... vi var sammen paa Føhr ... det var i 44 ... De hilste Hans Majestæt med et Fyrværkeri, da vi drog bort« ...

Og de taler længe om alle de Nützbøller — den yngre Linje og den ældre Linje og med hvem de stiftede Ægteskab.

»Hun giftede en Moltke«, siger Baronen: »det var omkring de tredive«.

Men Whistens Fjerdemand, Frøken Korbitz, ser paa deres Munde, at de taler livligt, og hun bøjer sig frem og spørger, halvt frygtsomt:

»Hvem er det«?

Konferentsraadinden slaar i Gulvet med sin Stok, mens hun raaber:

»Geheimeraad Nützbøll« ...

Den Døve sidder lidt:

»Aa-h«, siger hun kun, og Navnet er lukket ind i hendes ensomme Tanker.

Majoren er færdig med Dødslisten, og han folder Avisen sammen. Om Verdens de øvrige Ting læser de ikke.

»Saa stiller Schrøder vel Spillebordet frem«, siger Konferentsraadinden.

Bordet stilles frem med de to Sølvstager, og de sætter sig alle fire. Den Døve falder hen, med de tungsindige Øjne fæstede paa Lyset. Konferentsraadinden vækker hende, naar hun skal spille ud:

»Det er Dem, Körbitz«, siger hun og slaar med sin Stok i Gulvet.

Baronen, hvis trætte Øjne har ondt ved at skelne Kortene, tager Stikkene hjem med sine magre og sirlige Hænder.

»Körbitz, det er Dem« ...

Majoren bliver hidsig og bander.

»Det gaar i staa som et Urværk«, siger Konferentsraadinden.

»Ja«, brummer Majoren, og han og Konferentsraadinden nikker til hinanden — de to, som har deres Sanser.

De spiller i to Timer. Saa er det Konferentsraadindens Sengetid.

De to gamle Herrer kysser Damerne paa Hænderne og gaar.

Schrøder støtter Konferentsraadinden, mens hun naar over til sit Sovekammer. Konferentsraadinden er i ondt Humør:

»Baronen«, siger hun, »kan snart ikke mere skelne Kortene Han bli'r blind af alt sit Skriveri ... men han *vil* jo ...

Hun stanser midt paa Gulvet.

»Schrøder«, siger hun, og hendes Stemme faar igen den sære raa Klang: »jeg gi'er ikke en Rigsort for det menneskelige Minde« ...

»Man skal leve, og naar man ikke selv kan leve mer, skal man lade de andre leve uden at forstyrre dem, til man lukker sine Øjne« ...

Konferentsraadinden naar sin Seng:

»Men de er alle Narre«, siger hun, »og ta'er ikke Tiderne, som de kommer«.

... De to gamle Herrer sidder i Baronens Stue.

Majoren er træt, og til Tider nikker Hovedet, og Fippen falder ned paa hans Bryst.

Baronen glemmer sin Cigar, der gaar ud ...

I Skæret fra Lampen ligner de to Hoveder, der ere lænede mod de høje Stole-rygge, to Kranier.

Majoren farer op, og halvt undskyldende, seende paa Baronen, siger han:

»Vi bli'er gamle, Baron« ...

»Ja, Major«, siger Baronen.

Og, mens ogsaa han betragter sin Ven, siger han, pludselig i et helt andet Tonefald:

LIV OG DØD

»Os er der ingen, som venter paa, undtagen Døden«.

Der bliver atter tyst, og man hører kun Uhrets Dikken — —

— — —

Men næste Morgen sidder Baronnen atter ved sit Bord for at »rense den Højsaliges Minde«.

Hans Memoirer skal indlemmes i det Ryssenfeldtske Arkiv og maa først aabnes hundrede Aar efter hans Død.

INDHOLD

	Side
En Fortælling om Lykken	1
En Fortælling om Elskov	59
En Fortælling om dem der skal dø	121

.....

DET SCHUBOTHEske FORLAG

HERMAN BANG

Haabløse Slægter. 2. Udg.	Pris 2,00
Fædra	- 3,50
Stuk	- 2,50
Tine	- 2,50
Ludvigsbakke	- 5,50
Det hvide Hus	- 3,00
Ved Vejen. Ill. 2. Udg.	- 3,00
Realisme og Realister.	- 1,50
Kritiske Studier	- 1,50
Herhjemme og derude	- 1,50
Ti Aar	- 1,50
Theatret	- 1,50
Stille Existenser	- 2,50
Under Aaget	- 1,25
Graavejr	- 0,35
Inden fire Vægge	- 0,35
To Sørgespil	- 0,75
Digte	- 1,00

.....

Thicles Bogtrykkeri. København.

